(ناول)
جوجو
لیکوال نصیراحمد احمدي
۱۳۹۲ ل ۱۳
Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُـو جُـو

ناول

ليكوال:

نصير احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کـتاب ټول حقوق د لیکـوال سره خوندي دي .

د کتاب پېژندنه

دکتاب نوم: جُـوجُـو (نــاول)

لیکوال: نصیر احمد احمدي

د لیکوال برېښنالیک nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

انلاین چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيل

څوارلس کلن هلک تندي واخيست، لاس يې وتپاوه، تشه درې وه، سترګې يې رڼې کړې، کېناست، له کړکۍ څخه د سپوږمۍ راوتلې رڼا پر بدنې لګېدله.

هلک اوبه وڅښلې، بېرته اوږد وغځېد، کړپ شو، ترلې بسترې ته يې وکتل، سترګې يې رډې راوختې، خوله يې چيغې ته خلاصه کړه، نه کېده، ژبون يې وهل شوی و.

پر لاسونو يې زور راووست، د ولاړېدو سبکه يې ختلې وه.

تر څنګ يې بسترې ته وکتل، هېڅ هم نه و، يو دم ولاړ شو، په کلا کې زوروره ناره راوګرځېده !

_ادې ! ! !

* * *

په دهلېز کې ډې نارينه غږ واورېدل شو:

_يا الله، ملا صيب راغی.

ښځو منډه واخيسته، يوې تفدانۍ په پښه ووهله، د بلې د ټکري پيڅکه د بدنۍ په څوښکه کې بنده شوه، ټولې له کوټې ووتې.

دوه تنه راغلل، له عمره پاخه ول، غټې ژېړې لونګۍ يې ترلې وې.

يوه، د پراته هلک لاس ور پورته کړ، يوه شېبه غلی و، بيا يې وويل:

_نبض يې ښه دی.

لاس يې پرېښود، د هلک مخ ته يې وکتل، ورو يې وويل:

_ملک صيب ! ماته خو د وبرې علامه ښکاري، شونډه يې وتلې ده.

ملک پراته هلک ته کتل....

سړي وويل:

_له څه وخته راهيسې همداسې بېحاله دی؟

ملک ټوخې واخيست، کڅوړنې سترګې يې له اوښکو ډکې شوې، په زحمت يې وويل:

_بس ! نيمه شپه يې چيغه کړه ! ورغلو، په مټ کې يې تر چوترې ځان را رسولی و.

سړي د سدرۍ (واسکټ) له جيبه قلم را وايست، کوچنې چوکاټونه يې وليکل، کاغذ يې ملک ته ونيو !

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد پېريانو علامه ده، خو ته فکر مه خرابوه، دا تاويذ په اوو سرو توتو کې ونغاړئ، هلک ته يې ور په غاړه کړئ، خدای به کوي، تاويذ به کوي، د انس و جنس له شره به په امن وي.
ملک کاغذ ور واخيست، ملا ته يې د شلو افغانيو لوټ ونيو، دواړه له کوټې ووتل.

* * *

هلک په دوهم سهار سترګې رنې کړې، د جارو غږيو دم ودرېد، يوې پېغلې منډه واخيسته، له چوترې چيغه راغله:
ـملک لالا، تواب په سد راغی!
کوټه له وړو زړو ډکه شوه، ملک او دوه نور نارينه تواب ته نږدې کېناستل، ښځې له وره سره ولاړې وې.
تواب په وېره يوې بلې خوا ته کتل...
ملک د هغه لاس ور پورته کړ، په خپل ټټر پورې يې ټينګ ونيو، په خوند يې وويل:
ـتوابه زويه! زه يم، ملک لالا دې.
ويې ټوخل، يوې ښځې په بېړه توفدانۍ ورته ونيوله.
هلک هماغسې وارخطا سترګې رغړولې.
ملک په زوته وويل:
ـبلا! وه بلا!
يوه ډنګره ښځه رامخته شوه، خړ ټکری يې پر مخ ور کش کړ، غلې ودرېده:
ـڅه وايې ملک لالا؟
ـزوی ته دې شېدې راوړه.
ښځه په بيړه له کوټې ووته.
ملک، تواب تر غومبري کش کړ، يو دم يې وخندل:
ـاه! د ملک لمسی او دومره وېره. زړور اوسه، زه، پلار او تره دې، ټول دلته يو.
هلک هماغسې سترګې رغړولې.
ښځينه وارخطا غږ واورېدل شو:
ـهه! دا دی!

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملک له شیدو ډک ګیلاس ور واخیست، د تواب خولې ته یې ورووړ، هلک مخ واړاوه.
ملک وویل:
_وڅښه !
تواب ور ونه کتل.
ملک په عمر پاخه ځوان ته مخ ور واړاوه، ورو یې وویل:
_باتوره زویه ! یوازې به یې پرېږدو.
درې نارینه ولاړ شول
ملک ناره کړه:
_بلا ، وه بلا !
ښځې په رېږدېدلي غږ وویل:
_څه وایې ملک لالا !
_په کړاسي (هلک) پام کوه !
د ښځې د ټکري پیڅکې لړزېدلې.
ټول له کوټې ووتل، ښځې په بیړه دروازه پورې کړه، ورغله، د هلک سر یې په غېږ کې ونیو ، په چیغو چیغو یې وژړل...
تواب وویل:
_ادې، اوس ښه یم.
ښځې د خپل زوی پر تندي شونډې کېښودې. په ژړا کې یې وویل:
_زما خو دې لړمون خوړین که.
وروسته یو دم ولاړه شوه، له خړ دېوا له یې یو چوکاټ شوی عکس را ښکل کړ، په عکس کې یوه نوراني بوډا اوړېده، سپینه ږیره نیولې وه، پر دواړو اوږو یې کوترې ناستې وې، پر غاړه یې شنې، زرغونې مرۍ را ځړېدلې. ښځې عکس ښکل کړ، د هلک پر ټټر پورې یې ومومښه، له ځان سره یې وویل:
یا غوث الاعظمه ! را رسېږه.
بیا یې ګیلاس ور واخیست، د زوی خولې ته یې ورنږدې کړ، هغه دوه، درې غوړپه شیدې وڅښلې، ورو یې وویل:
_ادې ! اجبه بلا مې ولیده.
ښځې په حیرانۍ ورته کتل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وويل:

ـيوه لوښت، ژوندی شی پر بستري ناست و، د پلاستيک غوندې روڼ بريښېده، لاسونو او پښو يې درې، درې ګوتې درلودې، يوه سترګه يې وه، هغه هم په تندي کې.

ښځې د هلک پر بغور شونډې کېښودې، ورو يې وويل:

ـاه ! زويه ! ځينې خوبونه درانه وي.

د تواب تندی تريو شو:

ـپه کوران که درواغ درته وايم، په خپله مې وليد، د انګورو د پاڼو غوندې غوږونه يې وو.

ښځه ورو ولاړه شوه، عکس يې په احتياط را وځړاوه، ويې ويل:

ـځم چې غوږ پاستی درته راوړم.

* * *

توپ باغ ته واوښت، هلکان د ېوال ته غلي کېناستل، يوه وويل:

ـدا د توپ بازۍ له پاره ښه ځای نه دی، تېره ورځ هم همدا کانه راباندې وشوه، له باغوانه په منډه را خلاص شوو.

بل په خبره کې ورولوېد:

ـتا توپ تر د ېوال واړاوه، ته به يې را اخلې.

ـنه.

ټول غلي شول

يوه وويل:

ـتواب ته څه نه وايي، باغوان، له ملک کاکا سترګه کوي.

تواب د مکتب بکس د ېوال ته ودراوه، يو هلک په بيړه ولاړ شو، د دواړو لاسونو ګوتې يې سره ورو ستې، تواب پښه پرې کېښوده، غبرګ لاسونه يې د پخځې سر ته ورسېدل، پښې ته يې زور ورکړ، له پورته مړې لوتې راولوېدې، درب شو، تواب په باغ کې و.

غلی کېناست، مخامخ يې وکتل، د منو ګڼې ونې ولاړې وې.

مخکې لاړ، اوږه يې د يوې ونې ځانګې ته سيخه شوه، لاندې، په شنه رشقه کې څو نيمخامه منې ولوېدې.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېووت، سپینه جنت کوکۍ) پتنګ) والوته، د رشقي شني پاڼې یې سترګو ته ودرېدې، سر یې پورته کړ، د ونو تر سپېرو تنو ور هاخوا د چنار له لښتو جوړه ځاله ښکارېده.
په بېړه یې شاوخوا وکتل، د توپ درک نه و.
کیڼ لاس ته تاو شو، کوهي ته یې وکتل، توپ د اوبو د را ایستلو ماشین ته نږدې پروت و.
ځیر شو، کوهي ته د کوزېدو زینه ماته وه.
تواب یوه شېبه ودرېد، بېرته یې د دېوال خواته مخه کړه، درب شو، توپ یې پښو ته ولوېد.
تواب چیغه کړه، مخامخ پر دېوال ورغی، ټوپ یې کړل، لاسونه یې د دېوال سر ته ورسېدل، بېرته شا په تخته پرېووت، یوه لویه لوټه راغله، ځان یې ځنګ ته کړ، لوټه باد باد شوه.
باغوان ناره کړه!
_څوک یې؟
تواب د باغ د دروازې خواته منډه ور واخیسته، له مچلوغزې وار شوې ډبره یې تر غوږ تېره شوه، هلک ښوی له باغه ووت.
کور ته راغی، مور یې مخې ته ورغله، خو یو دم ځای پر ځای ودرېد، په چوتره کې ملک ناست و.
تواب کوټې ته لاړ، زړه یې خولې ته راغی، توپ کټ ته نږدې پروت و.
د هلک تبه شوه، پلار یې ډاکټر ته بوت، ماسختن له خویندو سره پرېووت.
سهار یې سترګې ورغړولې، سترګې یې رڼې راوختې، په غاب کې مالټې پرتې وې.
کړپ شو، هلک پر خپل سر کمپله ورکش کړه، د کمپلې تر چولې یې ور وکتل، له سپینو خیرنو پایڅو تورې ډنګرې پښې راوتلې وې ژر یې مخ لوڅ کړ، مور یې په کاچوغه کې دوا اچوله.
تواب په بېړه وویل:
_مالټې.
غولې ته یې وکتل، هېڅ هم نه و.
ښځې وویل:
_تر تا مې ځار کې، مالټو ته دې زړه شوی؟
د تواب سترګې رڼې راختلې وې.
ښځې د هغه پر تندي لاس کېښود، ورو یې وویل:
_په دې ځوړموني (پسرلي) کې مالټې له کومه شوې.
تواب غولې ته کتل بیا یې دوا وخوړه، غلی پرېووت.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساعت وروسته ولاړ شو، په چوتره کې یې نیکه د چیلم نلکۍ خولې ته نیولې وه، بوډا یو دم وخندل، له خولې یې سپین لوګی راووت، هلک یې تر لاس کش کړ، پر څنګ ناسته یې کېناوه، په خوند یې وویل:

_اوس لکه چې ښه یې؟

تواب خپل نیکه ته وکتل، لا یې پر شونډو له پرتو سپینو برېتو څخه خړ لوګی راووت.

تواب ورو وویل:

_څم، له هلکانو مې د مکتب بکس راوړم.

ملک یو دم چیغه کړه:

_بلا، وه بلا !

ښځه په بیړه راغله.

بوډا ټوخي واخیست، په زحمت یې وویل:

_بکس راوړه.

ښځه کوټې ته ننوته.

بوډا وخندل:

_بکس دې د عطاګي زوی راووړ، ویل یې چې په خاورو کې درنه پاتې و.

تواب غلی و.

بوډا وویل:

_له چا سره خو به دې نه وي خوړلي؟

هلک د (نه) په ښه سر وښوراوه.

ښځې وویل:

_هه !

تواب ور وکتل، مور یې بکس ورته نیولی و.

ورو ولاړ شو.

بوډا وخندل:

_چېرته؟

_څم، کورنۍ وظیفه مې نه ده لیکلې.

تواب کوټې ته لاړ، کتابچه یې را واړوله، سترګې یې رډې راوختې، ورکړل شویو پوښتنو ته سم ځوابونه لیکل شوي ول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله کتابچه یې وکته. سوالونه حل وو.
ځان یې په کمپله کې ونغاړه، غلی کېناست.
قلم وخوځېد، تواب په راوتلو رډو سترګو ورته کتل. د کتابچې پاڼه واړول شوه، قلم ولیکل:
_له مامه وبرېږه.
تواب د سوال ته ور وښویېد.
قلم ولیکل:
_مرسته غواړم!
هلک په ماته ګوډه ژبه وویل:
_ته، ته، څوک یې؟
ولیکل شول:
_د یوه لیرې ستوري اوسېدونکی.
هلک لړزې اخیستی و.
قلم ولیکل:
_زړه دې غټ ونیسه.
پر کتابچې لنډه رڼا راوګرځېده، رڼا د بوړبوکۍ غوندې پر خپل ځان را تاو شوه، یوه لوښت ژوندی موجود ولاړ و.
موجود وویل:
_ماته جُوجُو ویلی شې.
تواب خپل ځنګنونه پر ټټر پورې ټینګ نیولي وو.
د جُوجُو د مردکۍ غوندې شنه سترګه وځلېده، په خوند یې وویل:
_هله نو، د ارن هلکان مې نه خوښېږي.
تواب غلی و.
د چرګې کوټ کوټ ته ورته غږ پورته شو:
_کوټ، کوټ، کوټ...
جُوجُو وویل:
_دا زموږ خندا ده.
غلی شو، په خوله کې یې د دواړو لاسونو نرۍ ګوتې ننه ایستې، خوله یې دواړو خواوو ته تر غوږو پرې شوه. په جدي انداز یې وپوښتل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـښه ښکارم؟
هلک په وېره ورته کتل:
جُوجُو وویل:
ـسمه ده، که دې خوښه نه وي، نو زه درنه ځم، هیله لرم چې ژر تا زړور انسان پیدا کړم.
یو دم ورک شو.
تواب په بیړه له کوټې ووت، په چوتره کې ودرېد، نیکه یې په تېره بیا تې د پزې وښته اخیستل.
کلا ته یې وکتل، پلار یې د تراکتور په ماشین کې ګوتې وهلې.
بېرته کوټې ته لاړ.
غلی کېناست.
غږ یې واورېد:
ـتراکتور نه شي جوړولای.
تواب ستر ګې ورغړولې، هېڅ هم نه و.
په رېږد بدلې غږ یې وویل:
ـتا خراب کړی دی؟
سپینه رڼا پر خپل ځای را تاوه شوه، جُوجُو نری سیم پر غولي کېښود.
هلک په وېره وویل:
ـته ولې داسې کوې؟
جُوجُو پر غولي پروت توپ ته پښه ور وغځوله، درب شو، د لاټین نری شیشه لاندې را تویه شوه.
تواب چیغه کړه!
ـله دې ځایه ورک شه.
جُوجُو وخندل:
کوټ کوټ کوت...
هلک پیالې ته لاس کړ، پیاله سیخه پر جُوجُو ورغله، د جُوجُو بدن دوه نیمه شو، یوه برخه یې تر پیالې پورته پاتې شوه او بله هم لاندې. بېرته یې د بدن دواړه ټوټې سره ورغلې، خندا یې زور ونیو:
کوټ، کوټ، کوټ....
تواب ودرېد، د کوټې دروازه په خپله پورې شوه.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

_تاوان مې نه خوښيږي، خو په يوه شرط، مرسته راسره وکړه !
ماتې کوکۍ (د ښيښې ټوټې) ټولې شوې، ځراغ ودرېد ، جوړه شيشه ور ولوېده.
تواب جُوجُو ته وکتل، نه جُوجُو و او نه هم نرى سيم. له سرايه د تراکتور د چالانېدو غږ راغى.
بېرته سپينه رڼا پر ځان را وګرځېده، جُوجُو وويل:
_ستاسو په حساب پوره دوې مياشتې دلته وم، ته مې ځارلې، تر نورو زړور راته واېسېدلې.
تواب په رېږدېدلي غږ وويل:
_څه مرسته؟
جُوجُو پر خړ دېوال لاس تېر کړ، د کمپيوټر د سکرين غوندې لويه پرده راغله، عکس و، د جُوجُو غوندې موجود ښکارېده، خو تر جُوجُو په ونه لوړ و، نيم ګز، يا تر دې يو څه ډېر.
جُوجُو وويل:
_دا زموږ د مکتب مدير دى، په عکس کې دومره بد نه ښکاري، خو له نږدې يې مه ووينې، زړه به دې وچوي. بس، که په درس کې بې خونده وې، نو د غږ په ماشين کې دې اچوي.
جُوجُو غلى شو، يو دم يې وخندل:
_کوټ، کوټ، کوټ...
تاسو په مکتب کې لښتې خورئ، خو موږ درد نه احساسوو، د جزا له پاره مو په يوه ماشين کې ږدي، د غږ ماشين ورته وايي، اواز يې لوى عذاب دى، بنيادم يې د اورېدو تاب نه لري.
جُوجُو يوه شېبه غلى و، بيا يې وويل:
_اصلي خبره پاتې شوه، زه بايد پنځم صنف ته لاړ شم، د کاميابۍ يو شرط دا دى چې د نورو ستورو د اوسېدونکو په اړه به تحقيق کوم. ملګري مې په کايناتو کې سره تيت شول، ما هم ځمکه ومونده، لومړى ايران ته لاړم، د مکتب يوه زده کونکي ته مې ځان ور وښود، زړه يې ودرېد. بيا مې ستاسو وطن ته مخه کړه، دا کلى مې وموند، خو که ته هم مرسته راسره ونه کړې، نو مجبور يم چې بل ځاى پسې وګورم.
تواب په حيرانۍ ورته کتل.
جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، سکرين ورک شو.
ويې ويل:
_(نه) مه راته وايه.
تواب غلى و.
جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدوي ورځې په مکتب کې درسره وم، اوف، دې ته نو درس نه شو ویلای. ماشومانو یوازې کاغذي طیارې جوړولې، د معلمانو له خولو د چایو پیالې نه لیرې کېدې، خو موږ داسې نه یو ، زحمت باسو ، ستاسو په حساب په پنځوس کاله کې ایله پینځم صنف ته راورسېدم.

تواب په حیرانی ورته کتل.

جُوجُو وویل:

ـستاسو پنځوس ورځې، زموږ یوه ورځ ده، زموږ ټول کال، سل ورځې وي.

یودم یې وخندل:

ـ پوښتنه دې ونه کړه چې څنګه؟

تواب غلی و...

ـخیر، زه به درته ووایم، زموږ ستوری تر ځمکې سل ځله لوی دی، خو کوچنی لمر لرو ، ځکه مو ستاسو په حساب، ستوری په پنځوسو ورځو کې یو ځل پر خپل محور راګرځي.

تواب ورو وویل:

ـنو ته څو کلن یې؟

په خپل حساب لس کلن، خو ستاسو په حساب سلو ته رسېږم.

ـنو تاسو څو کاله عمر کوئ؟

موږ ناروغي نه لرو ، هر یو مو سل کاله چې ستاسو زر کاله کېږي، عمر کوي.

ـاوبیا؟

ـچې وخت مو پوره شو ، په خپله اور اخلو.

ـنو زه څه مرسته درسره کولای شم؟

ـبس، ډېر دې نه پاذابوم، کله کله مالومات راکوه ! اوس باید لاړ شم، ماخستن راځم، خو ګوره، په خپله کوټه کې به یوازې یې.

جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب ماخستن خپلې کوټې ته لاړ، مور يې پسې ورغله، خو ده ويل چې نه وږی يم. په کمپله کې پروت و چې سپينه رڼا شوه.

جُوجُو وار له واره پر دېوال لاس تېر کړ، د کمپيوټر غوندې سکرين ته يې ګوته ونيوله، ويې ويل:

ـ زموږ خط نه شي لېدلی، برقي حروف دي، خو زه به د خپل تحقيق يوه برخه درته ولولم.

ستاسو د ځنګ په کلي کې يو واده و، د ډوډۍ په وخت کلا ته يو زلمی راغی، ديارلس، څوارلس کاله به يې درلودل، خپله خور يې پسې غوښته، خو د کور خاوند يوه روپۍ کړ، ويل يې چې نا محرمه يې، په منډه يې له کوره و ايست، خبره خلاصه نه شوه، د کور خاوند د باندې پسې ورغی، کليوالو ته يې وويل، څو کسه پر هلک ور ټول شول، دومره يې وډباوه چې له اخه، ټوخه ولوېد، ويل يې چې زموږ خويندو، ميندو ته دې کتل. خو ماسپښين په همدې سرای کې دوو پياوړو ځوانانو ډول واهه، پېغلې پرې راګرځېدې، نه يې ځانونو ته پام وو او نه هم ټکريو ته، له څرخ سره به سپينې غاړې او خلاص ټټرونه ښکاره شول.

جُوجُو غلی شو، يو دم يې تواب ته وکتل، ويې ويل:

ـ پوښتنه، دا دوه ځوانان څوک ول؟

هلک په حيرانۍ ورته وکتل:

ـ ډمان

ـ له ټول کلي سره خپلوي لري؟

ـ نه

ـ محرم دي؟

ـ نه، خو په سيالانو کې يې نه ګڼو.

جُوجُو وخندل:

ـ کوټ کوټ کوټ... اه، نږدې دی چې له ډېرې خندا اورواخلم.

يودم غلی شو، پر شيشه يې لاس تېر کړ، ويې ويل:

ـ ستا ځوابونه مې وليکل، د تحقيق استاد به مې حيران شي، ماشوم محرم نه دی، خو دوو پياوړو ځوانانو ته نښېدا محرمه ده. کوټ، کوټ، کوټ.... جُوجُو بچو، سم ځای ته راغلی يې، د تحقيق له پاره تر دې حيرانوونکي خلک نه شې موندلی. د دوی هر څه د سيالانو له پاره دي.

يودم غلی شو، ويې ويل:

ـ ګڼ کور مو دی، ټول مې وګڼل، نولس تنه ياست، څه سره کېږئ؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وویل:

ـهغه چې ژېړه لونګۍ تړي، ډېر سپين برېتونه يې دي او ملک لالا ورته وايي، نيکه مې دی. چاچې تراکتور جوړ اوه، هغه مې پلار دی، هغه بل ډنګر سړی مو تره دی، اته اولادونه لري، پنځه لونې او درې زامن.

ـاو تاسو؟

ـزه او پنځه خويندي.

ـښه نو، اوس بايد خپلې سفينې ته لاړ شم.

تواب په حيرانۍ وويل:

ـسفينه؟

ـستاسو په چوتره کې مې يوه ګرده جالۍ ولېده، بس لکه ټوکرۍ، کورت يې لمر ته پکې ايښي وو، سفينه هماغه رقم شکل لري، ځمکې ته پکې راغلم.

ـنو چېرته ده؟

په غونډيو کې مې يو ځای پټه کړې ده، اوس ځم، خو سبا به ټوله ورځ درسره يم.

جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د سهار د چايو له پاره په چوتره کې دسترخوان هوار شو ، نيکه بر سر ، بالښت ته ډډه ووهله، ورپسې يې دوه زامن ځږېدلي سرونه غلي کېناستل، بيا تواب او درې نور هلکان راغلل، ټول د بتانو په څېر بې حرکته ول.
چو په چوپتيا وه، کله کله به نيکه وټوخل، پيشو به ميو کړل، له غوجلې به د غوا رمباړه رااووته.
پتنوس ورېږدېد ، يوې پېغلې پيالې پر غولي کېښودې، بلې توره چايجوشه راوړه.
د تواب پلار چايجوشې ته لاس ور وغځاوه ، پياله يې ورته ونيوله ، نيکه يودم چيغه کړه !
ـبلا ، وه بلا !
د تواب مور په بيړه راغله، ودرېده، ټکری يې پر مخ ورکش کړ، په خواره خوله يې وويل:
ـڅه وايي، ملک لالا؟
ـسترګې لرې که نه، ساده چای دې راوړی دی.
ښځې د خپل خاوند په لاس کې نيولې پيالې ته وکتل، په رېږدېدلي غږ يې وويل:
ـخو ما نجلۍ ته د شيدو له چايو ډکه چايجوشه ورکړه.
د بوډا تندی تریو شو:
ـنو زه دوروا غ وايم !
ښځې منډه واخيسته، شېبه وروسته نيکه د شيدو له چايو ډکه پياله خولې ته نيولې وه.
د تواب اوږه درنه شوه، تر څنګ يې ور وکتل، هېڅ هم نه و.
تواب ورو وويل:
ـته وې؟
ناستو کسانو په حيرانۍ تواب ته وکتل، هلک وارخطا شو ، په بيړه ودرېد.
نيکه وويل:
ـپياله دې ډکه ده.
ـزړه ته مې نه کېږي. ناوخته دی، مکتب ته ځم
کوټې ته يې منډه کړه، بکس يې را واخيست او له کلا ووت.
د جُوجُو غږ يې واورېد:
ـکه پولې ته وخېژې نو ښه به وي، لوند خيشت دې کړم
تواب خپلو پښو ته وکتل، پايڅې يې لندې وې، دی په لنده شوتله کې روان و.
شاته ترلی بکس يې دروند شو ، جُوجُو وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا ځای بد نه دی.
د هلک تندي ګونځې پیدا کړې:
ـتا باید چایجوشه نه وای بدله کړې.
جُوجُو وویل:
ـیوه پوښتنه؟
ـوایه.
ـنجونو او ښځو ساده چای خوړ، خو نارینه وو او هلکانو ته د شیدو له چایو ډکه چایجوشه ور وړل شوه، ولې؟
تواب وویل:
ـنیکه مې وایي چې هغوی نجونې دي، بلا یې نه وهي.
جُوجُو وخندل:
ـکوټ، کوټ، کوټ... هغوی ګېډې نه لري !
یو دم مړې دوړې راغلې، تواب وتوخل، دنوې لانډکروزر موټر په دروازو کې سهارني لمر ژېړې لیکې ایستلې وې، له ټایرونو یې خاورې پورته کېدلې.
جُوجُو وویل:
ـسړکونه مو ډېر خراب دي.
د تواب تندی تریو شو:
ـحکومت بلا وهلی.
جُوجُو وویل:
ـتېره اونۍ د ولسوالۍ بازار ته لاړم، دوه شیان ډېر ول، سوالګر او موټر...
هلک په خبره کې ورولوېد:
ـمونږ هم دوه موټره لرو، په دوه سپټه ټیوټا کې مې نیکه ګرځي، سراچه یې د کور د سودا له پاره درولې ده.
جُوجُو وپوښتل:
ـنو دا د کلیو سړکونه ولې د سیمې خلک نه جوړوي؟
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ګوره، ما دوې مياشتې دلته تېرې کړې، هر پنځم، يا شپږم کور موټر لري، موټر سايکل خوله حسابه تېر دي، خو د سړک جوړولو ته يې ملا ماته ده، ټول خلک حکومت او موسسو ته ماتله دي، بس، نوره ګټه خو يې درونه رسېده، جوړ سړکونه يې خراب کړل.
تېره اونۍ دوو دهقانانو ته ور وګرځېدم، دواړه په خپل مينځ کې غږېدل، له وچکالۍ يې شکايت درلود، ويل يې چې د موسسې درک ونه لګېد، کارېز وچ دی، فصلونه مو له تندې وسوځېدل. يو بل تن راغی، له عمره پوخ و، ويل يې چې پخوا خو دا موسسې نه وې، کارېز به مو په اشر پاکاوه، بد يې اموخته کړو، تر څو به د نورو خيرات ته ناست يو.
د ټوپک ډز شو، يوه پختکه راغله، د تواب پښو ته نږدې په راشنو شويو پيازو کې ولوېده.
جُوجُو په غوسه وويل:
_دا چا وويشته؟
تواب مخامخ ګوته ونيوله، د چنار له څنګه ونو يو ځوان راووت، ښکاري ټوپک يې په لاس کې و، يوې بلې خواته يې کتل.
د پيازو په شنو ډکو کې سپينه رڼا راتاو شوه، پختکې ټوپ کړل، جُوجُو تر جوړ وزر ونيوله، د پختکې پر مات وزر يې له روڼ پلاستيک جوړ لاس تېر کړ، وېنه ودرېده، پختکه والوته.
جُوجُو پسې غږ کړ:
_سمه ده، خو له انسانانو ليرې ګرځه!
جُوجُو ورک شو، د تواب اوږه درنه شوه.
جُوجُو وويل:
_پختکې مننه کوله، ويل يې چې تر انسانانو ښه ياست.
تواب وويل:
_ته د مرغانو په ژبه پوهېږې؟
_زما ډېر کمالونه زده دي، راځه، دا کربوړې به راوغږوم.
تواب مخامخ وکتل، زړه يې خولې ته راغی، د کچالو په جووه کې غټ کربوړی پروت و.
تواب له ځمکې يوه لويه ډبره ورپورته کړه.
جُوجُو په بيړه وويل:
_پام
بکس سپک شو، جُوجُو د کربوړي تر څنګ ولاړ و.
د هلک ګوتې خلاصې شوې، ډبره ولوېده، له پولې مړه دوړه پورته شوه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:

ـ کربوړی ډېر خواشینی دی، وایي چې له انسانانو پزې ته راغلي یو، موږ هېڅ تاوان نه دی ور رسولی، په مخه نه ورځو، خو دوی تل ببلچې راپسې اخیستې وي، نسل یې را ورک کړ.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـ خو کربوړي خطرناکه دي.

جُوجُو وویل:

ـ داسې انسان راوښیه چې کربوړي کوم ازار ور رسولی وي؟

د هلک سر وځړېد.

جُوجُو وخندل:

ـ زما په فکر انسان تر هر څه مضر او خطرناکه دی، یوازې خپل ځان ته اهمیت ورکوي، دا نه وایي چې د ځمکې نور موجودات هم د ژوند کولو حق لري او که نه.

تواب وویل:

ـ داسې هم نه ده، ګل ماما ته وګوره، که غوایان نه وای ورباندې ګران، شنه رشقه به یې نه ورته رېبله.

جُوجُو وخندل:

ـ خو د غوایانو نظر هم مهم دی.

تواب له شنو غنمو تېر شو، ګل ماما ته یې له لیرې سلام ورواچاوه، غوایي ته ودرېد.

جُوجُو وویل:

ـ پر څښتن دې ګران یې، تازه رشقه درته رېبي.

برګ غوایي رمباړه کړه.

جُوجُو وویل:

ـ غوایی ګیله کوي، وایي، ته خو انسان نه یې، نو بیا ولې داسې کم عقله پوښتنه کوې؟

هلک په بیړه وویل:

ـ ولې؟

تور غوایي رمباړه کړه.

جُوجُو وویل:

ـ ستا پوښتنه مې ور ورسوله، غوایی وایي، پلار یې ټول عمر د ګل ماما ځمکې واړولې، خو کله چې زوړ شو او له کولبې ووت، د قصاب چاړې ته یې سیخ کړ.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

برګ غوايي رمباړه کړه.
جُوجُو وويل:
ـسخت ناروغه دی، خو بايد ځمکه واړوي، که يې ځان جوړ ونه ښود ، ښښتن يې خيرات منلی.
تواب روان شو.
جُوجُو وويل:
ـپوه شوې؟ګل ماما له غوايانو سره مينه نه لري.
تواب وويل:
ـمچانو ته هم بايد څه ونه وايو.
ـ اه ګرانه ! مچان له تاسو سره کومه علاقه نه لري، خپل ځانونه پاک وساتئ، مچان څه بلا درنه غواړي.
د مکتب تر دېواله، يو خوار سپی راتاو شو ، کوړنچ يې وهل، تېره يې پښې ته سيخه شوې وه، ډله هلکانو منډې پسې وهلې.
جُوجُو وخندل:
ـسپی وغړوم؟
تواب د مکتب په دروازه ننوت، اوړه يې سپکه شوه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ماسپښین دوې بجې وې، تواب لویه چایجوشه تر لاستي نیولې وه، د پولې پر سر پر یوه خوا کوږ تلو. چایجوشه یو دم سپکه شوه.

تواب وویل:

ـښه وخت راغلې.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

ـچای دی؟

ـهو.

ـنو چېرته یې وړې؟

ـزړه کلا مو تنګه ده، نیکه مې وایي چې ډېر یو، ګذاره مو نه پکې کېږي، نوې ابادي یې شروع کړې ده.

هلک د باغ تر دېواله را تاو شو، یو چا غږ کړل:

ـتشه چایجوشه دې راوړه؟

تواب یو دم کوږ شو، پر خړ پوټي تورچای پربووت، پورته یې وکتل، یوه ګردي سرې د کلا د دېوال پخځه تراشله

هماغه سړې وخندل:

ـد ملک لالا لمسی ځوان شوی دی، له ډکې چایجوشې سره نیغ روان و.

تواب کلا ته ورننوت، دوو کاریګرو په خټه کې غوایې ګرځول

هلک توره چایجوشه پر غولي کېښوده. نیکه یې د لرګي پر زینه ولاړ و، لکه یې په پخځه کې تر پرې شوې سورې ایستلې وه.

جُوجُو وویل:

ـملک لالا دې ولې لکنې ته سترګه پټه کړې ده، لکه خو ټوپک نه دی؟

تواب د دېوال سیورې ته د خرې پر کته کېناست.

جُوجُو وویل:

ـپه دېوالونو کې یې دا سورې ولې پرېښي دي؟

ـد دښمن له پاره.

ـله چا سره بدي لرې؟

تواب خپله ککرۍ وګروله:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

_نه

ملک وخندل:

_ها زويه، چای دې راوړ؟

تواب ورو وکتل، نيکه يې په احتياط له زينې ښکته کېده.

تواب ورغی، ورو يې وويل:

_ملک لالا، موږ بدې دار يو؟

ملک په حيرانۍ ورو وکتل:

_نه !

نو په دېوال کې دا سورې د څه له پاره دي؟

بوډا وخندل، د هلک پر سر يې لاس کېښود، ورو يې وويل:

_د ټربرونو له پاره.

روان شو، کاريګرو ته ور وګرځېد.

جُوجُو وويل:

_دا ټکی مې نوی واورېد، ټربرونه، ځناورو ته وايا ست؟

_نه، د تره زامنو ته..

_نو هغوی ولې وژنئ؟

تواب خپل نيکه ته منډه ور واخيسته، هغه ته مخامخ ودرېد، په خواره خوله يې وويل:

_د تره زامن مې راباندې ګران دي، نه غواړم چې هغوی ووژنې.

لومړی ملک وخندل، بيا ناستو کاريګرو خندا ورسره بدرګه کړه.

يوه کاريګر وويل:

_هلک دی، ماغزه يې خام دي، نه پوهېږي.

تواب په حيرانۍ ورته کتل.

تر دېوال له عمره پوخ، ډنګر سړی راتاو شو، ږېره يې لنډه وه، غټې کڅوړنې سترګې يې درلودې، تر سپينې زړې خولۍ يې لانده وېښته راوتلي ول.

ملک په خندا وويل:

_اه، سرمالمه، راځه.

د تواب غوږ وتخنېد.

جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سړی مې د مکتب په اداره کې ولید.
تواب وویل:
ـزموږ سر معلم دی.
معلمانو ته یې خشکې کولې، ویل یې چې یو هم د زړه له اخلاصه صنف ته نه ورځي.
جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:
ـپوښتنه وکه!
ـڅه؟
ـراته ووایه چې د معلمانو ځواب څه و؟
ـښه، ووایه!
ـمعلمان ټول په یوه خوله ول، پنځه زره افغانۍ یې کمې ګڼلې، ویل یې چې په دې تنخوا ستونی نه شو ورته خیرولای، خو د سرمعلم دلیل دا و چې دوی په زور نه دي راغلي، تنخوا مالومه ده، که یوه وي، که سل، دوی منلې، نو باید چې د زړه له اخلاصه درس ورکړي.
تواب په خبره کې ورولوېد:
ـقناعت یې وکړ؟
په اوږه یې چونډۍ ور ولګول شوه:
ـوار راکه. د سرمعلم خبرې لا پاتې دي، ویل یې چې په دې مکتب کې ستاسو اولادونه هم درس وايي، د هغوی له پاره یو څه زحمت ومنئ، خو د معلمینو ځواب دا و چې له خپلو اولادونو سره په کور کې درس وايي. بس، سرمعلم ستړی شو، خو یوه هم قناعت ونه کړ.
د ملک خندا راغله:
ـیاره سرمالمه، شپاړس کاله درس دې چټي راته ښکاره شو.
تواب ور وکتل، نیکه او سرمعلم د کوټو پر کېندل شوي تهداب راګرځېدل.
ملک په خندا وویل:
سرمالم نوې وکړه.
په کاریګرو کې یوه ور غږ کړل:
ـڅه وایي؟
ـوايي چې نخشه مې خوښه شوه، خو په یوه کوټه کې د کتابونو د ایښودلو له پاره الماری ته هم ځای پرېږده.
پخڅه تراش له پاسه ور غږ کړل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکتابونه خو ده ویلي دي، څه خیر یې پکې و که، زوړ شو ، خو نوې خولۍ یې ونه مونده.
ټولو وخندل.
جُوجُو وویل:
ـدا خبره په لیکلو ارزي، په دې وطن کې پوه سړی ناپوه دی او ناپوه هم عاقل.

* * *

د تواب غوږ وتخنید ، ځنګ یې بدل کړ، پزه یې کش شوه، سترګې یې رڼې کړې، جُوجُو پر بالښت ناست و.
تواب په خوبولې غږ وویل:
ـنیمه شپه ده.
جو جو بستري ته ور ټوپ کړل، لاس یې پر دېوال کېښود ، کوته سپینې رڼا ونیوله، ویې ویل:
ـنن مې یو څه ولېکل، درته وبه یې لولم.
تواب کېناست.
جُوجُو وویل:
ـمازېګر د غونډۍ د کلي په فصلونو کې ګرځېدم، یوه مرغۍ مې ولېده، د توت په ونه کې ناسته وه، نږدې ورغلم، په ستوني کې به یې سا راټوله کړه، د ټټر سرې، مرۍ ښکې به یې وپړسېدې، خوندور غږ به یې له ژیړې مښوکې راووت.
ډېر زشو، مرغۍ والوته.
د ټوپک په غږ پسې ورغلم. له یوه کوره چیغې راتلې، پر دېوال ورته کېناستم، څو ښځو له یوه ځوانه ټوپک ووړ. خو ځوان زوررونه وهل، بیا د یوې پیغلې له خولې وینو داره وکړه، ځوان د ټوپک پر کنداغ وهلې وه، نجلۍ ړنګه شوه، ځوان له کوره ووت، مخامخ دروازې ته یې ټوپک ونیو ، ټک، ټک، ټک... د کلا دروازه سورۍ، سورۍ شوه.
هماغه کورته مې ورټوپ کړل، هلته هم همدا حال و ، ښځو چیغې وهلې، یوه تنکي ځوان ټوپک پسې غوښت.
له جوماته ډله خلک راووتل، دروازې ته ولاړ ځوان یې په زور په خپل کور ننه ایست.
. له چا به مې پوښتنه کوله. بس، په باغ کې وېرېدلو چرګو ته ورغلم، یوه سره چرګه خپلو چرګوړو ته په غوسه وه، ویل یې چې له بنیاده مانو څه بلا غواړئ. کیسه را مالومه شوه، چرګوړې شنو غنمو

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورګډ شوي ول، د پټي خاند د لوټو واړونه ورباندې کړي وو، خو په مقابل لوري ښه نه وه لګېدلې، ټوپک يې را اخيستی و. ټک، ټک، ټک.
چرګوړو ته مې وکتل، سرونه يې ځړېدلي وو، د پښو په تېرو نوکانو يې ځمکه کېندله.
جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل،ورو يې وويل:
ـوړه موضوع وه، خبرې يې غوښتې. ټوپک ته حاجت نه و.
تواب وچې سترګې ورته نيولې وې...
جُوجُو وويل:
ـله هغه ځايه دې خوا ته راتلم، خو په لاره کې يوې کلا ته ور وګرځېدم، د کلا د لويې دروازې تر مخ ډله ماشومانو مردکۍ کولې، ټول خېرن ول، د کميسونو غاړې يې برېښېدلې، خيرنې وې، ښويه خيرې. په چاودو ګوتو کې يې رنې مردکۍ ښې نه ښکارېدې.
بس، بل څه په خولو نه ورتلل، ستا مور... ستا خور...د خره بچيه... غالۍ دې وکړې.
سيورې ته ناستو لويانو هېڅ هم نه ورته ويل، خو تر دوی پيشو ښه وه، زوی يې د کاداني د بام پر سر ناست و، مور يې راغله، تور پيشنګوری يې په خوله کې ونيو، ويې ويل چې له بنيادمانو به څه زده کړي.
يوه شېبه کېناستم، لويانو يوازې د نسوارو په اړه خبرې سره کولې، يوه ته د نسوارو رنګ مهم و، بل ته يې نشه، اه، څومره بېغمه خلک.
جُوجُو غلی شو.
يودم د کلا دروازه وټکېده.
جُوجُو په بېړه پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.
تواب له کوټې ووت، دروازې ته ودرېد، ويې ويل:
ـڅوک يې؟
د دروازې له شا وارخطا غږ راغی:
ـزه يم، لال مامد.
له يوې کوټې بل څراغ راووت.
تواب دروازه خلاصه کړه، د څراغ رڼا په وارخطا سړي ولګېده.
سړی تر توابه مخکې شو، کلا ته ننوت، په خواره خوله يې وويل:
ـباتوره، د خدای روی ومنه، د زنکو (هلکانو) مور مې په اولاد ناروغه ده، تر ښاره يې ورسوه.
د تواب پلار خپل کيڼ لاس د څراغ رڼا ته ورنږدې کړ، په خوبولي غږ يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

_په دې نیمه شپه به تر ښاره څنګه ځو ، د موټر دوه ساعته لاره ده.
سړي خواست کاوه.
باتور د موټر په کیلي پسې لاړ.
شېبه وروسته د موټر د چالانېدو غږ واورېدل شو ، پر مخامخ دېوال تېزه رڼا ولګېده ، موټر له کلا ووت، لال مامد د موټر د څراغونو تر ژېړې رڼا مخکې منډې وهلې...
تواب دروازه پورې کړه، کوټې ته راغی، اوږد وغځېد ، د جُوجُو درک نه و.
د هلک سترګې سره ورغلې، یو وخت یې د موټر هارنونه واورېدل، د باندې ووت، ژېړه رڼا د کلا د لرګینې دروازې له چولو څخه راوتلې وه. تواب دروازه خلاصه کړه، موټر د کلا مېنځ ته راغی،
تواب له پلاره د ناروغې مېرمنې پوښتنه وکړه، لنډ ځواب یې واورېد:
_په لاره کې مړه شوه.
هلک برج ته وخوت، د کلي له مېنځه چیغې راتلې، په تنګو کوڅو کې بل څراغونه د لال مامد کور ته وررروان ول.

* * *

نیکه په غوسه و ، سپکې سپورې یې ویلې. تواب تر کړکۍ ورو کتل، د سهار خړه وه، نیکه په ډېران کې ګرځېده. هلک د باندې ورووت، ښځې او نجونې په چوتره کې ولاړې وې،وارخطا ښکارېدلې.
بوډا په ګوتو کې نیولې کاغذ پورته ونیو ، په خشکه یې وویل:
_زما کوټه چا جارو کړه؟
د تواب مشره خور د خپلې مور تر شا ودرېده.
نیکه چیغه کړه !
_بلا ، وه بلا !
ډنګره ښځه مخکې ورغله:
_څه وایې، ملک لالا !
_دا کاغذونه چا پر ډېران اچولي دي؟
ښځې چوترې ته وکتل، لور یې لړزې اخیستې وه.
ښځې په خواره خوله وویل:
_ملالۍ.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکه چیغه کړه !

ـدا سپی په دې نه پوهېږي چې د ځمکې اسناد دي؟

ښځه لړزېده.

نیکه وویل:

ـیوه بله پاڼه ام ورسره وه.

ښځې له چوترې راکښته شوې، ټولې په ډېران کې ګرځېدې، نیکه په غوسه کوټې ته ننوت.

د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وویل:

ـد غواوو پښې وګوره !

تواب ورغی، پاڼه یې له لندو خوشایو راپورته کړه، لستوڼی یې پرې تېر کړ، کوټې ته ننوت. نیکه په غوسه و، تواب پاڼه بوډا ته ونیوله. په منډه له کوټې ووت.

تواب په چوتره کې کېناست، د لمر ژېړه وړانګه د مخامخ برج د بام له سرداوه په راوتلیو لرګو لګېدله.

یودم چیغې شوې، ملالۍ په منډه له دالانه راووته، ګیلاس یې تر سر تېر شو، د کوټې پر لویه شیشه ورغی، شیشه دړې وړې لاندې راولوېده.

تواب په بیړه دالان ته ورننوت، پلار یې په غوسه و، ښځو ته یې ښکنځلې کولې ویل یې چې ړندې دي، د جایداد کاغذونه هم نه پېژني.

تواب یوه شېبه په وره کې ودرېد، ښځې وارخطا وې، له تناره سرې لمبې راوتلې، په شکور کې د پرتو ذغالو پر سر تک تور مچان ناست ول.

هلک ببرته چوترې ته لاړ، د ځنګ له کوټې د ملالۍ د ژړا غږ راتله، ورغی، خور یې کونج ته ناسته وه، اوښکې یې نه تم کېدې.

تواب کاداني ته لاړ، په دېوال کې ټومبلې لوی لور یې ور واخیست، له کلا ووت. کېنږ لاس ته تاو شو، ښنه فصلونه ول، سهارنې لمر د غنمو له شنو وږو ژېړه رڼا پورته کوله.

هلک شوتلې ته ودرېد، څو لوره یې ور واچول، غلی پر پوله کېناست.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

ـها ! تندی دې سم ونیسه، خواشینی ښه نه ښکارې.

تواب ور وکتل، جُوجُو یې تر څنګ ناست و.

تواب وویل:

ـنیکه مې سهار له جوماته راته، د کلا د مېنځ په ډېران یې د ځمکې قواله موندلې وه.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

ـ پوهېږم.

تواب په غوسه وويل:

ـ خور مې غټه نجلۍ ده، خو تر اوسه لا د کار کاغذونه نه پېژني.

يوه سپينه جنت کوکۍ راغله، د جُوجُو پر رنه ککرۍ کېناسته، جُوجُو وخندل:

ـ کوټ، کوټ، کوټ... مه مې تخنوه.

جنت کوکۍ والوته، جُوجُو، هلک ته وکتل، ورو يې وويل:

ـ ښه، نو ته د کاغذونو په ارزښت پوهېږې؟

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

بيګا د لال مامد مېرمن مړه شوه، سهار دې خور د ځمکې قواله جارو کړه. ولې؟

تواب په حيرانۍ ورته کتل.

جُوجُو وويل:

ـ که تا مکتب نه وای ويلی، ډاډه يم، د ځمکې له قوالو به دې کاغذي کيشتۍ جوړولې.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

ـ په ټوله ولسوالۍ کې يوازې يو مکتب دی، هغه هم د هلکانو له پاره، نو خوارکۍ نجونې څه ملامتې دي، هره ورځ کوټې جارو کوي، په کوم کاغذ پسې به ګرځي چې د کار دی که بېکاره. که همدې نجونو مکتب ويلی وای، نو په سيمه کې به مو ډاکټره درلودی، د لال مامد ښځه به يې ولې نيمه شپه په خامو لارو تر ښاره وړله.

تواب ولاړ شو، لور يې ور واخيست، يوه پنډه شوتله يې وربېله. کور ته لاړ، شوتله يې په اخوره کې واچوله، په چوتره کې دسترخوان ته کېناست.

نيکه ته يې وکتل، لا يې ټنډه تروه وه. غوړېږ يې وتخنېد، جُوجُو وويل:

ـ بوډا ته وو ايه چې په سيمه کې مو ولې د نجونو مکتب نشته؟

تواب جټکه وخوړه، له چايو ډک ګيلاس کوږ شو. پلار يې په غوسه وويل:

ـ پام!!!

تواب وويل:

ـ نه شم کولای.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا په حيرانۍ ورته وكتل.
تواب په منډه كوټې ته ننوت. جُوجُو پر بستره ناست و.
تواب په غوسه وويل:
ـنه شم كولای. نيكه ته كاوړ (غوسه) ورځي.
جُوجُو په خبره كې ور ولوېد:
ـخو زه بايد وربانديې پوه شم.
ـنن جومه ده، مكتب ته نه ځم، نيكه د چيلم د ځكولو په وخت كې خشكې نه كوي.
ساعت ووت، د لمر ژېړه وړانګه د كوټې د يو اځينۍ دريځي پورتنۍ برخه روښانه كړه.
تواب وويل:
ـاوس يې وخت دی.
د بانديې ووت، نيكه په چوتره كې يوازې ناست و، له خولې يې خړ لوګی راووت.
تواب غلی كېناست. بوډا ور ونه كتل د هلك پر اوږه چونډۍ ولګول شوه. تواب وويل:
ـملك لالا ! دلته ولې د نجونو مكتب نشته؟
بوډا يو دم وټوخل، په ټوخي كې خندا ورغله:
ـخوب دې ليدلی !
ـنه، يوازې يوه پوښتنه وه.
بوډا چيغه كړه !
ـبلا ، وه بلا ! ساده چاې دې پسې څه كړ؟
له دالانه ښځينه غږ راغی.
ـتيار دی، اوس يې دروړم.
نيكه وويل:
ـګوره بچو، په داسې چټياټو دې سر مه خرابوه.
تواب په رېږديدلي غږ وويل:
ـكه ملالۍ مكتب ويلی وای، نو د ځمكې كاغذونه به يې پر ډېران نه اچول.
د بوډا د تندي ګونځې ژورې شوې:
ـزه د هلكانو مكتب نه غواړم، ته د نجونو د مكتب كيسې راته كوې. ورك شه ! ! !
تواب په منډه كوټې ته ننوت.
جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ وبخښنه.
تواب پر تړلې بسترې کېناست.
جُوجُو وويل:
ـ مور دې بلا نومېږي؟
تواب په حيرانۍ ورته وکتل.
ـ نه
ـ نو نوم يې څه دی؟
د تواب تندی تريو شو:
ـ نه شم ويلای.
ـ ولې؟
تواب غولي ته کتل....
جُوجُو وويل:
ـ يوه ټکي ته مې پام شو، ورېې نجونې نومونه لري، زرمينه، طاهره، ملالۍ...خو چې غټه شوه او واده يې وکړ، بيا يې نوم بدلېږي. تورسرې، سياسره، کډه، عاجزه، د حيوانانو مور، بلا ....دا ولې؟
تواب په غوسه وويل:
ـ دا مه راته وايه چې له نيکه و پوښته.
جُوجُو وخندل:
ـ اه، ګرانه! سپکه مې نه دربادې لورېږي، خو که وربادې پوه شم، بده به نه وي.
تواب فکر يوور، يو دم يې وويل:
ـ راځه.
هلک د باندې ووت، د کلا دروازې ته ورغی، شنه فصلونه ولاړ ول، د دهقان کوچنې زوی د پيازو له نريو ډکو ځخه وابنه ليرې کول.
تواب پر پوله ورته کېناست، د ځان په منګ هلک ته يې وويل:
ـ پلار دې څه نومېږي؟
هلک وخندل:
ـ نوې خو نه يو راغلې، باز مير.
ـ ښه نو، د مور نوم دې څه دی؟
هلک يو دم ولاړ شو، تواب يې تر ګرېوانه ونيو، دواړه له اوبو ډک لښتې ته ولوېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بازمیر راغی، خپل زوی یې له ولیو ونیو، خو هغه زوروونه وهل، په هوا کې یې تړلي سوکان تاوېدل.
تواب له اوبو پورته شو، پر خوله یې لستوڼی تېر کړ، وینې وه.
د بازمیر زوی په دوه ـ دوه کېده، زوروونه یې وهل...
وخت ووت، جنګ سوړ شو، بازمیر د شخړې علت وپوښت، زوی یې وویل چې زما د مور نوم یې غوښت.
سړي ته غوسه ورغله، تواب ته یې وکتل، په کاوړ یې وویل:
ـ ته بد اخلاقه یې، نیکه ته دې وایم.
تواب روان شو، نېغ کور ته لاړ، د مکتب کتابونه یې راوپلټل.
جُوجُو وویل:
ـ پزه دې هم وینې ده.
تواب په دېوال کې ټومبلې ورې اینې ته ودرېد، د مور ټکری یې پر پزه تېر کړ، بېرته په خپل ځای کېناست.
جُوجُو وخندل:
ـ نو ته بد اخلاقه یې؟
هلک په غوسه ور وکتل.
جُوجُو وویل:
ـ ټوکه وه.
تواب یو کتاب ور واخیست.
جُوجُو وویل:
ـ ښه نو، د ښځې د نوم اخیستل بد اخلاقي ده!
تواب په خبره کې ورولوېد:
ـ نه پوهېږم، خو دوی یې شرم ګڼي.
د کلا دروازه وټکېده، تواب ورغی، سرمعلم ولاړ و، ملک یې غوښت.
هلک د نیکه د کوټې خوا ته منډه کړه، نه و، دالان ته ورغی، له موره یې پوښتنه وکړه، بېرته لویې دروازې ته ور نږدې شو، سړی یې وپوهاوه چې نیکه په کور کې نشته.
سرمعلم ګام واخیست، خو تواب یې تر مخ ودرېد، سر یې وځړېد، ورو یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنیکه مې مور ته بلا وایي، پلار مې د سیاسرې نوم ورباندې اېښی، تره مې خپله ښځه عاجزه بولي. دا ولې؟

سرمعلم وخندل:

ـپه اصلي نومونو یې شرمېږي.

تواب وویل:

ـپه رښتیا هم، شرم دی؟

سرې د تواب پر سر لاس ور تېر کړ، ورو یې وویل:

ـزموږ د پیغمبر مور بي بي امنه نومېده، مېرمن یې بي بي خدیجه وه، لوریې هم بي بي فاطمه. که شرم وای بیا مو په همدې نومونو نه یادولې.

سرمعلم روان شو، تواب یوه شېبه د دېوال سیورې ته کېناست، د نوې کلا پخڅه د کلي له ټولو کورونو لوړه وه، خو لا هم ختې پرې تپل کېدې، ورهاخوا د غره پر څوکه، د سپینو واورو سپکه لا نه وه ختلې.

* * *

تواب تر پړې لاس تاو کړ، د څاه د څرخ غنجا شوه، ډکه بوکه راوختله، جُوجُو د رنو اوبو پر سر ناست و.

تواب په بېړه وویل:

ـپه څاه کې دې څه کول؟

جُوجُو ټوپ کړل، د هلک پر اوږه کېناست:

ـله څونګښې مې مالومات غوښتل، ژوند یې سخت و، په تیاره کې اوسېده، خو شکایت یې نه درلود، ویل یې چې ښه ده، انسانان نه وینم.

تواب ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، سطل یې کوچني سخوندر ته کېښود.

جُوجُو وویل:

ـښه یې نه ساتې. ورته وګوره، وربوز یې له اوبو نه پورته کېږي.

تواب په بېړه وویل:

ـ پلار مې.

جُوجُو ورک شو.

باتور په چوتره کې ودرېد، په زوته یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مېلمنو د کوټې کونجي (کيلي) راوړئ ! !

ډنګره ښځه په بيړه له کوټې راووته. په سره سپينسي کې پېيلې کونجي يې سړي ته ونيوله.

باتور له کلا ووت.

تواب ګړندي ګامونه واخيستل، د مېلمنو کوټه د کلا په ديوال پورې ښتې وه. هلک کوټې ته ور ننوت، نيکه د اوږدې کوټې په بر سر کې ناست و، له مېلمه سره يې خبرې کولې.

تواب سړي ته لاس ورکړ، وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، تياره وه، څېره يې ړنګه ښکارېدله. پلار يې راغی، د ګاز پر ډبې پورې ترلې جالی ته يې اورلګيت ونيو، له فشس سره پر سړي ژېړه رڼا ولوېده. مېلمه له عمره پوخ و، ول ول خيرنه لونګی يې ترلې وه، د تورې پزې پر پلنه څوکه يې د کالداني داغ ښکارېده.

د تواب زړه تنګ شو، کور ته لاړ، مور يې پر نغري د بخار ديګ ايښی و، لندو بوټو خوله نه اخيسته، ښځه په لوګي کې پټه وه.

تواب د تراکتور تېلې ته ورغی، ګېلنه يې راپورته کړه، بېرته نغري ته راغی، ګيلنه يې کږه کړه، تر بوټو شنه لمبه راتاوه شوه.

تواب خپلې مور ته وکتل، په سترګو کې يې د ديګدان لمبه ښکارېدله.

تواب يوه شېبه ودرېد، بيا يې په سر کې څړيکه شوه، نرۍ درد يې تر تندي پورې راغی، کوټې ته لاړ، اوږد پربووت.

وخت ووت. له چوترې يې د پلار غږ راغی، د تواب پوښتنه يې کوله. تواب دالان ته ننووت، بدنۍ او چلمچي تيار ول. نېغ د مېلمنو کوټې ته لاړ، د مېلمه له لاسونو خړې اوبه تويې شوې.

پر دسترخوان د لندې ډوډۍ دوې کاسې کېښودل شوې. تواب وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، له هرې ګولې وروسته به يې د لاس يوه يوه ګوته څټله، د غوښې وار شو، د تواب تره پر يوه هوار پاستي، غوښه په څلورو برخو تقسيم کړه، مېلمه ته يې وکتل:

ـ ستا يې تر څو؟

مېلمه په ډکه خوله وويل:

ـ تر لسو.

سړي له يوه سره حساب پيل کړ، يو، دوه، درې.... ده به په هره برخه غوښه خپله ګوته ايښودله، لسمه شمېره پر يوه غوړه برخه راغله، هماغه برخه غوښه يې د مېلمه تر مخ کېښوده. پاتې برخې هم په همدې توګه تقسيم شوې. ښه شېبه ووته، ژامې خوځېدلې. تواب د خپل پلار غږ واورېد:

ـ درغله.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور ويې کتل، مېلمه ته يې يوه غټه ګوله نيولې وه.
مېلمه وويل:
ـبس دی، نه يې شم خوړلی. خو د باتور لاس هماغسې په هوا کې پاتې و، مېلمه ګوله ور واخيسته.
د تواب تره هم په پاستي کې غوښه ونغاړله، غټه ګوله يې ترې جوړه کړه، مېلمه نه خوړله، خو د
تواب تره ټينګار کاوه چې د پسه لم دی. سړی مجبور شو. ملک هم په زور سپينه غوښه ورباندې
وخوړه.
د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وويل:
ـمېلمه يې په ډېره غوښه مړ کړ.
تواب په ټيټ غږ وويل:
ـدا زموږ رواج دی، د مېلمه عزت کوو.
شېبه وروسته دسترخوان ټول شو، تواب د لاس اوبه ور واچولې، بيا په چايو پسې لاړ، کله چې
بېرته راغی، مېلمه په خوند يوه کيسه را اخيستې وه:
ـياره ملکه اجب سوډر شی و، د کلاشينکوف دوه ګولۍ يې خوړلې وې، خو بيا يې هم چاړې ته
ځان نه ورکاوه.
ملک په خبره کې ور ولوېد:
ـڅنګه دې وموند؟
سړي په خوند وويل:
ـبس، چا راته وويل چې د بدي دار وروور دې ځنګله ته وتلی، ما هم کلاشينکوف را واخيست، يوه
دره مې پسې وغوښته، خو پيدا مې نه کړ، بيا خدای مهربانه شو، د تبر غږ راغی، ورغلم، د يوې
څېړۍ له تنې مې ور وکتل، شريف يوې وچې ونې ته تبر نيولی و. بس، هماغه ورته پربوتم، د
کلاشينکوف زخه مې ورته سيخه کړه، ټک، ټک، سړی بوخ را واوښت. منډه مې ور واخيسته،
په ګېډه کې لګېدلی و، خو لا يې هم چاړې ته ځان نه ورکاوه، په ډېر زامت مې ستونی ور پرې کړ.
د تواب اوږه درنه شوه.
جُوجُو وويل:
ـولې؟
تواب په خبره کې ورولوېد:
ـنه پوهېږم.
نيکه وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـياره عبدالرحيمه ، نر کار دې کړی، زمری يې، زمری.
مېلمه په خوند وويل:
ـاوس به ګلاب شاه ته مالومه شوې وي چې بدي څه ته وايي !
نيکه په خبره کې ورولوېد:
ـګلاب شاه دې ونه موند ؟
ـنه په خدای، چا ويل چې ايران ته تښتېدلی. بس، په کومه ورځ چې يې زما ورور را وويشت، له هماغه ساته ورک دی. خو ښه شو، ما يې هم د ورور ستونی ور پرې کړ، خلاص په خلاص.
د نيکه خندا پورته شوه:
ـياره عبرالرحيمه ، زمری يې زمری.
جُوجُو وويل:
ـزمری څه ته وايي؟
تواب وويل:
ـيو حيوان دی.
ـنو مېلمه ولې د دې نوم په اورېدو وېرېږي؟ حتما به کوم ښايسته حيوان وي.
ـنه، زموږ د مکتب په کتاب کې يې عکس شته. ببره، بد شکله څېره لري.
جُوجُو وويل:
ـته به نه يې خبر، بوی به يې ښه وي؟
ـکه داسې وای، نو پر خوله او پزه به يې مچان نه راټولېدای.
ـهوښيار به وي؟
ـنه، يوازې په ښکار کې پياوړی دی، نور ژوندي ساري وژني.
جُوجُو وويل:
ـبيا خو دې نيکه سم ورته وايي، مېلمه په رښتيا هم زمری دی.
د نيکه غږ راغی:
ـوه هلکه، ځنګه لکه مچ له ځان سره بنګېږې؟
تواب وارخطا شو:
ـهېڅ ، هېڅ.
په منډه د باندې ووت، کلا ته ننوت، په چوتره کې غلی کېناست. چوپه چوپتيا وه، پورته په رڼو ستورو کې د طيارې سور څراغ مړ او بل کېده.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:

ـښه نو، زمرى مو د غيرت ننبه ده؟

هلک غلى و.

جُوجُو وويل:

ـپه تاسو کې قتل ځومره اسانه دى.

هلک په خبره کې ور ولوېد:

ـخپل وار (بدل) يې واخيست.

جُوجُو وويل:

ـقتل ګلاب شاه کړى و، ورور يې څه ګناه درلوده؟

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـسر دې مه خرابوه، دلته سل کلنې بدى پاتې دي، مړى نيکه کړى وي، غچ يې له لمسيانو اخلي.

ناڅاپه ډزې شوې، دوې، درې دقيقې پرله پسې ډزې. تواب له چوترې ټوپ کړل، په منډه له کلا ووت، نيکه او د تواب پلار هم د باندې ول، د مېلمه درک نه و.

نيکه په بيړه وويل:

ـتوابه زويه، له مېلمه سره پاتې شه.

تواب کوټې ته ننوت، مېلمه دېوال ته غلى ناست و، وارخطا ښکارېده، وروسته يې د ګازډبې ته لاس وروغځاوه، تياره شوه.

تواب وويل:

ـډزې په کلي کې دي.

د مېلمه وارخطا غږ يې واورېد:

ـتا ته د بدى زور نه دى مالوم.

د ښځو چيغې شوې، تواب کړکۍ خلاصه کړه، د کلي له مينځه کوکې راتلې.

تواب وويل:

ـمه وېرېږه، په تا پسې نه دي راغلى.

ځواب يې وانه ورېد.

تواب د باندې ووت، په کوڅو کې بل ځراغونه ګرځېدل. مخکې لاړ، د کلي مينځ ته ورسېد، خلک راټول ول.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب اخوره ته وخوت، پر يو چا سپين څادر هوار و، د څادر يوه برخه په وينو سره وه. له څنګلوري کوره د ښځو کوکې راتلې.

* * *

د تواب اوږه په شدت وخوږېده. نيغ کېناست، سترګې يې وموښلې، جُوجُو و، تواب په بيړه وويل:

ـ دا دوې ورځې چېرته وې؟

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

ـ هله ! تنور وګوره !

تواب په حيرانۍ ورته وکتل.

جُوجُو وويل:

ـ په لښتو او خوشايو کې د دهشکې مرمۍ پرته ده.

هلک ولاړ شو، دالان ته يې منډه کړه، د خپلې مور له لاسه يې اورلګېت ونيو، ټيټ شو، له تناره يې لښتې راوايستې، د دهشکې په ژېړه مرمۍ کې د بيګاني انګار سره رڼا ښکارېدله. هلک توده مرمۍ د تناره پر غاړه کېښوده. ښځو ته يې وکتل، د ټولو سترګې رډې راختلې وې.

خور يې چيغه کړه !

ـ دا ټول ستا له لاسه.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـ چټيات مه وايه !

مور يې وويل:

ـ ته بايد خطرناکه شيان په لښتو کې پټ نه کړې.

د تواب تندی تريو شو:

ـ زه نه وم خبر.

خور يې وويل:

ـ نو پېريانو احوال درته راووړ چې په تناره کې مرمۍ ده؟

تواب په منډه له دالانه ووت.

جُوجُو وويل:

ـ اه ! په دې شنه سهار مې د خولې خوند در بد کړ.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک اورېد وغځېد.

جُوجُو وويل:

_پوهېږم، بېځايه يې ملامت کړې، څه چې وينو، د هر وخت رښتيا نه وي.

هلک چت ته کتل.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

_اوس به ستا د پوښتنې ځواب درکړم، په سفينه کې يوه تخنيکي ستونزه پيدا شوې وه، يوه ورځ يې کار وغوښت، بله ورځ ځو کليو ته په تحقيق پسې لاړم.

تواب هماغسې غلی و.

جُوجُو وويل:

_تندی دې سم ونيسه، خوشاله اوسه چې اور يې نه و بل کړی.

له چوترې د نيکه غږ راغی:

_بلا ، وه بلا ! د اوداسه اوبه راوړه.

جُوجُو وويل:

_هو رښتيا ! هغه سړی يې ولې ستا سو په کلي کې ووېشت؟

_دلته يې د ترور کور دی، مېلمه راغلی و. راتلونکې جومه يې مرکه ده.

جُوجُو وويل:

پوه نه شوم؟

_له شاوخوا کليو سپين ږيري راټولېږي، غواړي چې دا دښمني ختمه کړي.

د جُوجُو سترګه وځلېده:

_ښه کار دی، خو دوی بايد له اوله د پېښې مخه نيولې وای، اوس به ولې مړی کېده. پټيو ته د چرګوړو د اوښتو او له ډزو را وروسته دواړې خواوې ځړېدلې شونډې ګرځېدې، خو هېچا هم سر پسې ونه ګرځاوه.

هلک ته غوسه ورغله:

_تا ته هېڅ هم سم نه ښکاري.

جُوجُو وويل:

_اه ! ترا وسه خو سم نه شم ورته ويلای، خو دې مرکې ته مه راته پيدا کړه، ليکم يې، د دښمنيو حل ښه خبره ده.

جُوجُو غلی شو، يو دم يې پر د ېوال لاس تېر کړ، ورو يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـځيني خبرې مې راټولې کړې دي. لومړی به د شيرو د کلا کيسه را واخلم. څو سپين ږيري د اخورونو پر سر ناست ول، زړې کيسې يې را اخيستې وې، توره، پټکی او شملې يې يادولې، ځانونه يې د دنيا تر ټولو خلکو غيرتي بلل.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـنو ته يې نه منې؟

جُوجُو وويل:

ـاه ګرانه، زما خبرې لا نه دي خلاصې.

تواب بکس ته لاس ور وغځاوه، يو کتاب يې را ويست، پاڼې يې واړولې، په غوسه يې وويل:

ـدا زموږ تاريخ دی، ورته وګوره، څو وارې مو هندوستان نيولی، د ايران تر اصفهانه رسېدلي يو، د افتخار خبره يې نه بولې؟

جُوجُو وويل:

ـزه به د خپلو خلکو يوه کيسه درته وکړم، موږ خوراک نه لرو، بس، په کال کې يو ازې يوه شنه پاڼه خورو، دې ته د فکر پاڼه وايي، که يې څوک ونه خوري، نو ماغزه يې جام پاتې کېږي او هېڅ هم نه شي کولای، خو د دې پاڼې پيدا کول دومره اسانه خبره نه ده، بل ستوري ته به پسې ځې، هلته شيشې ته ورته بوټي دي چې موږ يې نه شو ليدلی، دا بوټي مو يو دم تر ځان را تاوېږي، بس! د ژوند تر پايه نه شو ترې خلاصېدی. زموږ د ستوري ځوان موجودات په دغه بوټي پسې ځي، خطرويني، خو د نورو له پاره قرباني ورکوي، دوی بايد د ستوري ورو، زړو موجوداتو ته دا پاڼه راوړي. يوه ورځ مې پلار خواشينی ناست و، علت مې وپوښت، را ياده يې کړه چې اور اخيستلو ته يې لنډ وخت پاتې دی، خو تر اوسه يې د فکر پاڼه نه ده راوړې، ومې ويل چې د نيکه مېړانه درته بس ده، نيکه د ستوري په ټولو موجوداتو کې نوم لري، ده په خپل ژوند کې زر پاڼې راوړې، زر پاڼې! تر اوسه يو موجود هم د دومره پاڼو په راوړلو نه دی توانېدلی. پلار مې لنده را ياده کړه چې نيکه ته درناوی لرم، خو زه هم (زه) يم، ما د خپلو همجنسو له پاره هېڅ هم نه دي کړي، بس، يو مصرفي موجود يم چې تل مې د نورو پاڼو ته سترګې نيولې دي.

جُوجُو غلی شو، سترګه يې وځلېده او ويې ويل:

ـګرانه! په تېرو وياړ بنه دی، خو تاسو راتلونکو ته څه پرېښي؟ اوسني هم بايد يو څه وکړي.

تواب غلی و.

جُوجُو بکس ته وکتل، بکس له ځمکې پورته شو او د هلک سترګو ته ودرېد، جُوجُو وويل:

ـورته وګوره! د پاکستان نوم ورباندې ليکل شوی دی.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په حیرانی ورته کتل.
جُوجُو وویل:
ـډاډه یم، واسکټ او جامې دې هم له پاکستانه راغلې دي، پیالې ته وګوره، د ایران ټاپه ورباندې ښکاري، د پلار، نیکه ترلې ژېړ پاجونه (هندوستانۍ پګړۍ) چې د غیرت نښې یې ګڼې، هم د نورو دي، ان ستن او تار هم نه شي جوړولای، تاسو د کلي تر ټولو شتمن یاست، خو لا اوس هم ډوډۍ په خوشایو پخوئ.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
ـد بشر د هوساینې له پاره مو څه کړي دي؟ هېڅ! بالعکس، تل په نورو متکي یاست. که یوه ورځ سرحد درباندې بند شي، له لوږې به مړه یاست.
هلک غلی و.
جُوجُو وویل:
ـپاتې کیسه واوره، سپین ږیري لا په غیرت کې غرېدل چې یوې زړې ښځې یو نهه ـ لس کلن ماشوم راووست، ماشوم ګېډې ته لاس نیولی و او له درده یې ټوپونه وهل، یوه سپین ږیري د خپلې خولې لاړې د ماشوم په خوله کې ور وڅڅولې، ماشوم بېسده پرېووت، بوډۍ دعاوې کولې، ویل یې چې له پرونه را ایسته یې داسې کرار نه و لېدلی، څو ځوانان راغلل او ماشوم یې څنځولۍ نږدې کور ته ورساوه.
یوه بل بوډا بیا د خوب کیسه تېره کړه، ویل یې چې غم مه کوئ، بېګامې خوب لیدلی، په وطن کې به فقر، جګړې او ټولې بدبختۍ ختمې شي.
د بوډا د خوب کیسه لا نه وه خلاصه چې له نږدې کوره د ښځو کوکې راووتې، هلک مړ و.
جُوجُو غلی شو، تواب په حیرانۍ ورته کتل...
جُوجُو وویل:
ـاه ګرانه! په اټکلي ژوند، غټو غټو خبرو، لاړو او خوبونو وطن نه جوړېږي.
له چوترې د نیکه غږ راغی:
ـبلا! وه بلا! ړنده یې! بیا دې ساده چای راوړی.
تواب په بیړه جُوجُو ته وکتل.
جُوجُو وویل:
ـما څه نه دي کړي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب په خاورو کې پلتۍ ووهلې، زنګون يې دروند شو ، په بيړه په پښو ودرېد ، لاړ، له نورو هلکانو ګوښې کېناست.

جُوجُو وويل:

ـ ته ولې لوبه نه کوې؟

تواب مخامخ ګوته ونيوله:

ـ هاغه مو سرټيم دی، وايي چې زموږ د کلي رنګ مه بدوه، ښه کوټبال (فوټبال) نه شې کولی.

ـ کوم يو ؟

ـ په دفاع کې ولاړ هلک، هغه چې لوړه ونه لري.

ـ خو د ګول وهونکو خونده مو نشته، ستاسو کليوالو تر اوسه دوه ـ صفر بايللې ده.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

ـ هغه د خړ پرتاګه وال سمه لوبه نه کوي، خوښه دې نه ده چې ته ورګډ شې؟

تواب سوړ اسويلی وايست:

ـ تر ما تکړه دی. که داسې نه وای، نو زه به يې هم په مسابقه کې نيولم.

ـ اه ! تمه دې مه باسه.

ـ څنګه؟

د جُوجُو غږ يې وانه ورېد. يو دم د خړ پرتاګه هلک چيغه کړه، منډه يې واخيسته ، په بيړه له ميدانه ووت او په خاورو کې کېناست. توپ ودرېد ، هلکان پرې راټول شول، تواب هم ورغی، د هلک رنګ سپين اوښتی و ، يوه خبره يې تکرار وله:

ـ پيری ! ! !

تواب څنګ ته ودرېد ، جُوجُو وويل:

ـ تندی دې سم ونيسه، بس ! پر اوږه يې ور کېناستم، له پزې مې کش کړ، نور مې هېڅ هم نه دي کړي.

يوه هلک وخندل:

ـ مات ياست، باني کوئ.

په ونه لوړ هلک ته غوسه ورغله !

ـ له خولې سره دې پام کوه، لوبه نه پرېږدو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته یې په خاورو کې ناست هلک ته وکتل:
ـ راځه ! لس دقیقې وخت لا پاتې دی.
هلک ځای پر ځای ناست و.
په ونه لوړ هلک وویل:
ـ پروا نه کوي،. په لسو نفرو هم توپ کولای شو.
د تواب په غوږ چونډۍ ولګول شوه، جُوجُو وویل:
ـ ور مخته شه.
تواب د نري هلک مخې ته ودرېد:
ـ ما نیسئ؟
هلک د (هو) په ښه سر وخوځاوه. تواب لوخې پښې میدان ته ور ګډ شو. یوه شېبه یې منډې ووهلې، خو توپ یې پښې ته نه سیخېده. اوږه یې درنه شوه، جُوجُو وویل:
ـ ګول ته ور نږدې شه.
تواب د مقابل لوري له دفاع سره ودرېد. توپ هوایي راغی، په دفاع کې ولاړ چاغ هلک منډه ور واخیسته، توپ ته یې سر ورکړ، خو توپ یو دم لوړ شو او د تواب پښو ته ولوېد، تواب د خپلې ښۍ پښې بټه ګوته ورته سیخه کړه او توپ د ګولچي له اوږې سره ښویه تېر شو. یو دم چیغې شوې، میدان نارو او چکچکو پر سر واخیست. شېبه وروسته بل توپ د تواب پښو ته ولوېد، چاغ هلک منډه پرې را واخیسته، یو دم یې ټوډه ووهله، پر مخې پرېووت. تواب توپ په لغته وواهه، توپ تېز نه و، خو ګولچي حرکت ونه کړ، توپ په رغړېدا له دروازې ووت. چکچکو، نارو او شپېلاقونو زور واخیست. ګولچي چیغې وهلې، قسمونه یې خوړل چې کوم چا تر پښې ټینګ نیولی و، چاغ هلک هم همدا یوه خبره را اخیستې وه، ویل یې چې تواب پښه ورته کېښوده، خو نورو ور پورې خندل.
لوبه مساوي ختمه شوه، تواب د کلي هلکانو پر اوږو واخیست، پر ټول میدان یې راوګرځاوه، تر کلي پورې هم د تواب صفتونه اورېدل کېدل.
تواب نیغ جومات ته لاړ، د ماښام لمونځ یې په ملا پسې وکړ، بیا یې کور ته مخه کړه چوترې ته وخوت، غوږ یې ونیو، له یوې کوټې د ژړا نرۍ غږ راته. ورغی، د تره پېغلې لور یې ژړل، د خولې له کونجه یې د وینو نرۍ سره لیکه را ماته وه. تواب د هغې تر څنګ کېناست، یوه شېبه غلی و، بیا یې ورو وویل:
څه شوي؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ ژړا زور ونيو.
له چوترې څخه يې د تره چيغه راغله !
ـ دا سپۍ مه راباندې وژنه ! مېره غواړي.
وارخطا ښځه کوټې ته راننوته، د نجلۍ پر خوله يې لاس کېښود ، په ربړېد ږدلي غږ يې وويل:
ـ د خدای روی ومنه ! غلې شه، که دې نيکه خبر شو ، خدايکه د ژوند څکه ورنه وکړې.
تواب وويل:
ـ تره ناوې ! څه خبره ده؟
ځواب يې وانه ورېد.
تواب د باندې ووت، مور يې غوا لوشله، ورغی، پر اخوره کېناست. ورو يې وويل:
ـ هيلۍ يې ولې وهلې؟
ښځه غلې وه، نږدې تږلې خوسکی د غوا د غولانځې خواته زورونه وهل، د دېګ په تل باندې د شيدو د دارو د لګېدو غږ اوربدل کېده.
تواب وويل:
ـ ادې ! زما خبره دې وانه ورېده !
ښځې ورو وويل:
ـ څه يې کوې، خوارکی يې له اخه ټوخه واچوله.
ـ ولې؟
ـ هيلۍ له کاربزه اوبه راوړې، په لاره کې کوم ترږي ځوان مساپر اوبه ترې غوښتې وې، دا خبره يې ورته خور پلار ته وکړه، بس ! ! ! غم ترې جوړ شو.
غوا وځوځېده، ښځې په بيړه له لندو خوشايو خپلې پايڅې ور ټولې کړې، په غوسه يې وويل:
ـ مرداره شې ! کالي دې را بې نمازه کړل.
تواب ته يې وکتل، ورو يې وويل:
ـ د شيدو خونده يې نشته، خوسکی ور پرېږده !
تواب ټيټ شو ، پړي ته يې لاس کړ، خوسکی تر غوا لاندې ووت.
ښځه دالان ته لاړه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د تواب غوږ وتخنېد ، نبغ کېناست. جُوجُو و. هلک په خوبولي غږ وويل:

ـ دا نيمه شپه ګوره !

جُوجُو تر لاس ونيو:

ـ راځه !

تواب په حيرانۍ وويل:

ـ چېرته؟

ـ وروسته به پوه شې.

تواب د باندې ووت، د کلا د برج پر سر ګرده سپوږمۍ ولاړه وه. د هلک سترګو ته د بتې ګوتې په اندازه سپينه رڼا ودرېده، د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـ زه يم، په ما پسې راځه !

رڼا حرکت وکړ، تر څمکې يو ګز پورته روانه وه، تواب ګامونه پسې واخيستل. د کلا دروازې ته ودرېد ، حيران شو ، دروازه خلاصه وه. تواب د باندې ووت، رڼا د کلي په تنګو کوڅو کې مخته تله، له يوه کوره د ځنځير شرنګ او د سپي غپېدا راغله.

تواب ورو وويل:

ـ چېرته ځو ؟

ځواب يې وانهورېد. دی تر کلي ووت. رڼا د غنمو د شنو وږو پر سر روانه وه، بيا د ګڼو نيالګيو په پاڼو کې ننوته. تواب ګړندی شو ، د نيالګيو په مينځ کې يې لار وايسته، مخامخ يې وکتل، اوږه يې درنه شوه، ور مېږ يې کوږ کړ ، رڼا يې پر اوږه پرته وه. تواب په بيړه وويل:

ـ زه بېرته ګرځم.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـ زړه دې، خو په خبرېدو ارزي.

ـ نو چېرته ځو ؟

رڼا پورته شوه، دښته يې په مخه ورکړه، تواب ګامونه ګړندي کړل. پاو ووت، رپانده جنډو ته ودرېد. رڼا بېرته راوګرځېده.

تواب وويل:

ـ هديره ده، وېرېږم.

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

_اه ګرانه ! له ژوندیو وویرېږه.
_خو تر هدیرې ور هاخوا پردې کلې دی، په دې نیمه شپه کې هلته څه کوو ؟
رڼا پر قبرونو د را شنو شویو شنو سپاندو او څوځو پر سر تېره شوه، تواب مخکې لاړ، د سپوږمۍ رڼا د کورونو پر خړو دېوالونو لګېدله. رڼا یو دم ورکه شوه، هلک ورغی، په ګڼو نیالګیو کې یې د جُوجُو غږ واورېد:
_دېخواته !
تواب ورمېږ کوږ کړ، جُوجُو پر لښته ناست و، د سپوږمۍ رڼا یې تر روڼ ځان وتله. تواب یې تر څنګ کېناست، ورو یې وویل:
_دلته څه کوو ؟
_یوازې دروازې ته ګوره !
تواب مخامخ وکتل، د سپوږمۍ رڼا د یوه کور په خړ دېوال کې لرګینې دروازې ته سیخه وه. تواب ورو وویل:
_ولې؟
_اه ګرانه ! حوصله ښه ده.
هلک غلی شو، څنګ ته له لانده لښتي د چونګښو کورړا راتله. یو چا وټوخل، تواب په پاڼو کې ننوت، مخامخ یو څوک تېر شول، پر اوږه تم کړې بېلچه یې د سپوږمۍ رڼا ته ځلېدله.
تواب ورو وویل:
_دهقان دی.
جُوجُو په خبره کې ورولوېد:
_پوهېږم. تحقیق مې کړی، دلته اوبه کمې دي، د کاریز اوبه د شپې هم په وار وي پاو ووت، لیرې له یوه کوره د ماشوم کمزورې نرۍ ژړا راتله.
تواب وویل:
_ولې ناست یو ؟
ځواب یې وانهورېد. یودم له مخامخ دروازې سره ځنځیر ولګېد ، له دروازې یو سر رااووت، یوې بلې خواته کوږ شو ، پله نیمکښه شوه ، یو سړی ودرېد ، مخامخ د دوی پر خوا را روان شو.
جُوجُو وویل:
_ودې پېژانده؟
_نه

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـتره دې دی.
تواب په بیړه له سترګو پاڼې لیرې کړې، ځیر شو، د سپوږمۍ رڼا د سړي څېرې ته برابره وه، هلک په حیرانۍ وویل:
ـتره مې په دې نیمه شپه کې دلته څه کوې؟
جُوجُو غلی و، سړي تر لښتي ټوپ کړ، د هډېرې خواته یې ګړندي ګامونه واخیستل.
جُوجُو وویل:
ـبس! همدومره.
د پاڼو په مینځ کې د بټې ګوتې په اندازه نرۍ رڼا پورته شوه، تواب په رڼا پسې روان شو، رڼا تر هډېرې ښکاره بدله. هلک ورغی، جُوجُو د یوه سیمیټي قبر پر ژۍ ناست و. تواب مخامخ ورته ودرېد.
جُوجُو وویل:
ـتره دې یوې کونډۍ ته ورځي.
د تواب زنګنونه ولړزېدل. ځای پر ځای کېناست.
جُوجُو وویل:
ـتېره اونۍ ستاسو د کلا د برج پر سر ناست وم، نیمه شپه وه، څه مې لیکل، یو دم مې د کلا د دروازې چونګا واورېده، ورغلم، تره دې په احتیاط د باندې ووت، شکي شوم، تر دې کوره مې تعقیب کړ، له کونډې سره یو ځای پرېووت.
جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:
ـاه ګرانه! او ښکې ښې نه درسره ښکاري.
تواب خپل سر په دواړو لاسونو کې ونیو.
جُوجُو وویل:
ـخوابدون مې نه درباندې لورېده، خو مجبور شوم، تره دې د خپلې لور مخ ته ځکه سوکان ونیول چې یوه ترې ناشناخته ځوان ته یې اوبه ورکړې وې، خو دی.
جُوجُو غلی شو. تواب په ژړغوني غږ وویل:
ـباور مې نه راځي، تره مې تر پنځه پنځوسو کلونو اوښتی دی، اوږده ږیره، په ملا پسې پنځه وخته لمونځ، ثوابي روژې...توبه!
تواب غریو واخیست.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د يو چا په ظاهره مه غولېږه !
هلک ورو ورو سونګېده.
جُوجُو وويل:
ـ غواړم چې د کونډې په اړه هم يو څه درته ووايم، خو دا مناسب ځای نه دی، بوتې دې، بايد هوارې ته لاړ شو.
تواب په پښو ودرېد ، دواړه دښتې ته ورسېدل.
جُوجُو وويل:
ـ تر دې بل ښه ځای نه شو موندلی.
هلک پر شګلنه ځمکه پلتۍ ووهله.
جُوجُو پر ځمکله لاس تېر کړ، غولی څلور کونجه ورېې رښا ونيو.
جُوجُو وويل:
ـ دلته مې د کونډې په اړه يو څه ليکلي دي. غوږ ونيسه ! يو پردی سړی، يوې ښځې ته راغی، يو ساعت ورسره و ، بېرته لاړ.
ښځې توشکه واړوله، څو چړموړلي لوټونه يې سترګو ته ونيول، يودم يې کوکه کړه، په چيغو چيغو يې وژړل، سر يې څو ځله پر دېوال وواهه، ټکری يې ور واخيست، انګړ ته ووته، د ځا پر بېلر يې د دواړو لاسو نو ډنګري ګوتې کېښودې، لاندې، اوبو ته يې وکتل، د رڼو اوبو پر سر سپينو ستورو ټال خوړ. يودم يې کوکه کړه، خولې ته يې لاس ونيو ، سا يې تر پزې راوختنه. هغې ژړل او زه د بېلر پر مخامخ ژی ورته ناست وم. ما د څا په اوبو کې د ښځې د اوښکو د لوېدو غږ اورېد.
ښځې پورته وکتل. په غريو کې يې وويل:
ـ اه خدايه ! زه د ژوند کولو حق نه لرم، نن مې خپل عزت په پيسو ورکړ.
يو دم د بېلر پر ژی کېناسته، پښې يې ځا ته ور وغځولې، ناڅاپه يو غږ راغی:
ـ ادې ! تږی يم.
ورو مې کتل، په چوتره کې يو څلور ـ پنځه کلن ببر سری هلک ولاړ و.
کونډې منډه ور واخيسته، ماشوم يې پر خپل ټټر پورې ټينګ ونيو ، په چيغو چيغو يې وژړل...مور ژړل، ماشوم غلی و.
وروسته دواړه يوې بلې کوټې ته ننوتل، پسې ورغلم، څراغ بل شو ، يوه وړه نجلۍ پرته وه، اووه کلنه، يا تر دې يو څه ډېره، خو نجلۍ وچه کلکه وه ، کله کله به يې زګېروی شو ، وبه يې ټوخل، تېزه تېزه ساه به يې ووهله، بېرته به غلې پربوته.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه پورته په تاخچه کې ورته کېناستم. د نجلۍ د مخ پر را وتليو هډوکو يو ازې خړ پوستکی پروت و.
کوچني هلک په وره ژبه وويل:
_ادي ! ولې دې ژړل؟ ډوډۍ نه شوه درته پاتې؟
ښځه غريو واخيسته:
_نه ګرانه ! خورته دې خپه وم.
يو دم يې تر ماشوم لاسونه را وګرځول. وخت ووت، ماشوم يې هماغسې له غېږې نه جلا کاوه،
وروسته يې په ژړا کې وويل:
_د خور د علاج نيمايي پيسې مې پيدا کړې، پاتې يې بل وخت را کوي.
هلک خپله مور پر تندي ښکل کړه، مخامخ ورته ودرېد ، ښځې پر خپل مخ ټکرۍ ور کش کړ، په ژړا
کې يې وويل:
_اه ګرانه ! د ليدو وړ نه يم. مه را ته ګوره.
ماشوم په خواره خوله وويل:
_ولې؟
ښځې ځراغ ته ور پوه کړل، هماغه د خپلو اولادونو تر څنګ پر زاړه ليکې ليکې تغر پرېوته. ما يې
يوازې سلګۍ اورېدې. څه به مې کول؟ له هغه ځايه را ووتم، خو پوښتنې راسره پاتې وې، له چا به
مې مالومات غوښتل؟ نه پوهېدم.
يو دم مې کړپ واورېد ، د ستورو رڼا ته مې يوه توره پيشو ولېده، پيشو د دېوال پر سر روانه وه،
ورغلم، پر سرداو ورته کېناستم، خو پيشو د کونډې په اړه ډېره نه پوهېده، لنډه يې را ياده کړه چې
د کونډې په کور کې يې تر اوسه د غوښې بوی نه دی حس کړی، له ناتاره (په شړومبو کې لنده
ډوډۍ) پرته بل څه نه خوري، نو نه يم ورته راغلې.
پيشو ته مې وويل:
_داسې څوک شته چې د کونډې په اړه مالومات را کړي؟
_يو زوړ سپی دی، څو کاله د دوی کره و ، خو کله چې د کونډې خاوند مړ شو ، ګېډه يې نه ډکېده،
ټوله ورځ به د کلي په ډېرانونو ګرځېده، اخير يې د مجبوريت له مخې کور پرېښود ، اوس د
ولسوالۍ په بازار کې د قصابيو مخې ته پروت وي.
په خبره کې يې ور ولوېدم:
_خو هلته ډېر سپي دي.
پيشو هوښياره وه، زما مطلب يې ژر واخيست:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

_زوړ سپی په اسانه مونږلی شي، کینه پښه درنه پسې اخلي. یوه شپه د یوه کور سره چرګه ګېډرې وتښتوله، خو سرې زاړه سپي ته توپک ونیو، ډز پر پښه ولګېد.

پیشو همدومره خبرې وکړې، په ادب یې له ما لار وغوښته او خپله مخه یې ونیوله.

زه په هماغه شپه د ولسوالۍ بازار ته لاړم، زوړ سپی مې په اسانۍ وموند، د دوکانونو شاته یې د حلالو شویو غواوو پاتې شوې وچې ویني څټلې. لومړۍ پوښتنه مې د کونډې د مېړه په اړه وه.

سپي ښه خوله ترې وهله، را یاده یې کړه چې له کونګرېتوبه ورسره و، د کونډې مېړه په کلي کې کوچنی دوکان درلود، یو سهار ښار ته په سودا پسې لاړ، خو مازیګر یې په تابوت کې راووړ، کونډې ځان له ځمکې ځمکې ویشت، وېښته یې شکول، خو ګټه یې نه درلوده. د کلیوالو له خبرو پوه شوم چې د سورلۍ موټر په ماین ختلی و، دوی په خپلو کې سره ویل چې مړی د ښکارېدو نه دی. زما هم زړه ته ولوېده، له تابوته د سوځېدلو غوښو بوی راته.

بس! کونډې ته غمونو ور مخه کړه، پوډري لېوره یې دوکان خرڅ کړ او ایران ته لاړ. کونډه سوال ته مجبوره شوه، خو د انسانانو زړونه سخت دي، وچه ډوډۍ به یې په سختي موندله. وروسته یې لور ناروغه شوه، نه پوهېږم چې څه بلا وهلې ده، خو علاج یې ډېرې پیسې غواړي.

جُوجُو غلی شو، پر غولي یې لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

تواب په غریو کې وویل:

_کونډه د خپلې لور د تداوي له پاره زما له تره سره پرېوته؟

جُوجُو وویل:

_تره دې شرط ورته ایښی و، نن به یې پاتې دوه نیم زره افغانۍ هم ورکړې وي.

تواب یې په خبره کې ور ولوېد:

_تره مې باید خپله سزا وویني.

جُو جُو وویل:

_اه ګرانه! دومره سر مه پسې ګرځوه! ماته یې پرېږده.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب سترګي رنې کړې! مور يې ترڅنګ ناسته وه، هغې ورو وويل:

ــ سره غرمه دې کړه، مکتب دې هېر دی؟

هلک د باندې ووت. په چوتره کې هېڅوک نه و، پر دسترخوان خيرنې پيالې، توره چايجوشه او له پاستو ايستل شوې خامې ژۍ پرتې وې. تواب له ځا بوکه را وايسته، څو لپې اوبه يې مخ ته ور واچولې، د تره له غوسې ډک غږ يې واورېد:

ــ وا وا! نه لمونځ، نه اودس! د سپي غوندې مردار مخ دې نيولی دی، خدای ته به څه وايې!

تواب ور وکتل، تره يې د دالان په وره کې ولاړ و.

تواب کوټې ته ننوت، د تره له ملنډو ډک غږ پسې ورغی:

ــ دا کور به بې برکته کړې.

تواب بکس ور واخيست، مکتب ته لاړ، ټوله ورځ يې د خولې خوند بد و، غرمه يې کور ته زړه نه کېده، کلا ته نږدې سره لمر ته د لښتي پر ژۍ کېناست، پښې يې اوبو ته ور وغځولې، يو دم يې تلې وتنخېدې، ناره يې کړه، په بيړه ودرېد. جُوجُو له اوبو راووت، تواب وويل:

ــ زړه مې دې بوټ را وايست.

بېرته غلی کېناست.

جُوجُو وويل:

ــ چورت دې سم نه دی.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ــ تره ته مې غوسه راځي، خو تر هغه مې هم کونډې ته خوا بدېږي.

جُوجُو وويل:

ــ ما يې فکر کړې!

تواب په حيرانۍ ورته وکتل:

جُوجُو وويل:

ــ له بکسه دې قلم او کاغذ راوباسه!

هلک هماغسې وکړل.

جُوجُو وويل:

ــ وليکه!

ــ څه؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ولیکه ! تا د یوې مجبورې ښځې عزت ته په سپکه وکتل، بس ! په دوو ، دریو ورځو کې به د ټوپک خوله درواوړي !

جُوجُو غلی شو ، کاغذ ته یې وکتل، ویې ویل:

ـ ښایسته خط نه لري، خو بیا هم ښه دی، لوستل کېږي.

کاغذ یې د هلک له لاسه کش کړ.

تواب مخامخ وکتل، لیرې د غونډۍ په لمنه کې تور سیرلي، د تورو ټکو غونډې ښکارېدل. ورو یې وویل:

ـ ښه نو ، دا خط څه کوې؟

ځواب یې وانه ورېد ، ورمېږ یې کوږ کړ ، جُوجُو نه و.

تواب کور ته لاړ، ډوډۍ یې له مستو سره وخوړه، اوږد وغځېد ، مازیګر یې اوږه وخوځېده. خور یې وه، هغې په خواشینۍ وویل:

ـ پلار مې ډاکټر راووست.

تواب په بېړه کېناست، سترګې یې وموښلې:

ـ څوک ناجوړه دی؟

ـ لالا مې سرې تبې نیولی، په دې ګرمې کې غبرګې بړستنې ورباندې پرتې دي.

تواب ولاړ شو ، د تره کوټې ته ورغی، ډاکټر پېچکارۍ ډکوله، پلار او نیکه یې غلي ناست ول.

تواب خپل تره ته وکتل، لړزې اخیستی و ، پر لاندنۍ چاودلې شونډه یې ډومبک وینه پرته وه.

تواب خپلې کوټې ته لاړ، ورو یې وویل:

ـ جُوجُو !

ځواب یې وانه ورېد. منډه یې واخیسته، د کلا د دروازې تر مخ ودرېد:

ـ جُوجُو !

باغ ته لاړ، د انګورو د تاکونو په مینځ کې ودرېد ، چیغه یې کړه !

ـ جُوجُو !

پرررر، شو ، له شنو پاڼو خړې مرغۍ والوتې.

تواب پر پوله کېناست، شیبه ووته، پزه یې کش شوه ، جُوجُو وخندل:

ـ کوټ، کوټ، کوټ...ډېر راپسې وګرځېدې؟

تواب په غوسه وویل:

ـ ځان راوښیه، په تره دې څه ټکه راوستې ده؟

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پوله سپینه رڼا را وګرځېده:
_اه ګرانه ! تره دې ډېر بې زړه دی !
_نو تا څه وکړل؟
_هېڅ ! کونډې ته یې یوه ارزان بیه ګوتمۍ اخیستې وه، را پته مې کړه، تره دې غرمه ویده و، ګوتمۍ او کاغذ مې په خولۍ کې ورته کېښودل. خرهاری یې د زغملو نه و، غوسه راغله، پر پزه مې خوله ور ولګوله، سرۍ نیغ کېناست، خولۍ ته یې وکتل، رنګ یې والوت، کاغذ یې ولوست، چیغه یې کړه، شا پر تخته بېسده پرېووت.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
_ که یې زړه درېدلی وای، بیا ؟
جُوجُو وویل:
_ ځوربدا ورته ښه ده، دی به تر او سه په دې فکر کې وي چې په رڼا ورځ یې څنګه په خپل کور کې خط او ګوتمۍ په خولۍ کې ورته کېښودل.
جُوجُو غلی شو، وروسته یې یو دم وویل:
_له کونډې سره مرسته کوې؟
_هو
_نو یو بل خط هم ولیکه. دوه ، درې ټکي بس دي. په دوو ورځو کې د کونډې له پاره د پنځو لکو افغانیو تیارول او که د برش مرمۍ؟
دا هم ولیکه چې پیسې به د شپې دوولس بجې په زړه ژرنده کې ږدې او له کونډې به لیرې ګرځې.
تواب په حیرانۍ ورته کتل.
جُوجُو وویل:
_بله چاره نه وینم، خط په پاکټ کې واچوه، تره ته دې ووایه چې له فوټباله راتلم، له ګڼو ونو یو ناشناخته سړی راووت، سپېره، ډبل برېتونه یې لرل، سترګې یې سرې وې، پر مخ یې یو لوی تازه پرار (زخم) ښکارېده او له جېبه یې د توپانچې میل راوتلی و. همدا پاکټ یې را ته ونیو.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب غلی کېناست، مخې ته یې وکتل، پانې وې لاس یې ور وغځاوه، نری ځانګه یې په دوو ګوتو کې ټینګه کړه، کړس شو، ځانګه ماته ملا، لاندې وځړېده. په نوې پیدا شوې چوله کې یې ژرندې ته وکتل، رنګ د بوالونه له ورایه ښکارېدل، د ژرندې زړه ناوه وچو بوټو نیولې وه.

تواب ورو وویل:

ـ جُوجُو؟

ځواب یې وانه ورېد.

کونګ نارې کړې، تواب په بیړه پورته وکتل، د ونې په ګڼو پاڼو کې هېڅ هم نه ښکارېدل، سپینې سپوږمۍ ته پنډې ورېځې ور روانې وې، له کلي د سپیو غپا راتله.

پانې وخوځېدې، هلک په بیړه ولاړ شو.

جُوجُو وویل:

ـ زه یم.

تواب سوړ اسویلی وایست، بېرته کېناست.

سپینه رڼا را تاو شوه، جُوجُو وویل:

ـ وختي راغلی یې؟

تواب ژرندې ته کتل...

جُوجُو وویل:

ـ بېځایه مه وېرېږه!

تواب په خبره کې ورولوېد:

ـ اوس هم د زړه په زور راغلم.

جُوجُو وویل:

ـ یوه ښځه مې ولېده، ماشوم یې د بلاوو او لېوانو په کیسو ویداوه، وېروونکې خبرې یې ورته کولې، ویل یې، د باندې توره بلا ولاړه ده، که ویده نه شوې، یوه ګوله به دې کړي.

ته هم نه یې ملامت، ډاډه یم، مور یا انا به دې دا رنګه کیسې درته کړې وي، څوک چې په ماشومتوب کې ووېروي، په لویوالي کې لوی زړه مه ورنه غواړه!

جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، هغه د ژرندې رنګو د بوالونو ته وچې سترګې نیولې وې...

جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـمه وبربړه، موږکان دي، په رالوېدلو وچو پاڼو خېژي.
تواب هماغسې ژرندې ته کتل...
جُوجُو وويل:
ـاه ګرانه! زړه دې مه خوره، شپه تر ورځې ښه ده، انسانان ويده دي، تاوان نه رسوي.
جُوجُو غلی شو، چوپه چوپتيا وه، پر پاڼو د موږکانو د تېرېدو غږ راته، ليرې يوه چرچرک ناري وهلې...
شېبه ووته، جُوجُو وويل:
ـاوس يې وخت دی، تره دې بايد راغلی وای.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـراځي!
ـډاډه يې؟
هو، پرون ماښام مې خط ورکړ، د برېتور سړي څېره مې نوره هم له وېرې ورته ډکه کړه، لاره ترې ورکه شوه، کوټې ته ننوت، شېبه وروسته يې ښځې چيغې کړې، تره مې بيا ضعف کړی و. خو سهار ته په خپلو پښو تر موټره ورغی، د کلا دروازه ما ورته خلاصه کړه، رنګ يې ژېړ و، مازيګر پلې کور ته راغی، نيکه ته يې وويل چې موټر عوارض پيدا کړي و، خرڅ يې کړ، په پيسو به يې بل موټر واخلي.
جُوجُو وويل:
ـنيکه يې قانع کړ؟
ـتره مې د موټرو په کاروبار ښه پوهېږي، دا رنګه سوداوې يې پخوا هم کړې وې.
کړپ شو، تواب ځان ټيټ کړ، پاڼې يې ورو له سترګو ليرې کړې، تره يې د ژرندې مخې ته ولاړ و، يوې بلې خواته يې په وېره کتل. وروسته يې د ژرندې پر ناوه يوه غوټه کېښوده.
جُوجُو ځانګې وښورولې، د تواب تره يو دم چيغه کړه! زنګنونه يې پر ځمکه ولګېدل، په زوره يې وويل:
ـد خدای له پاره! واړه ماشومان لرم!
جُوجُو يوه ځانګه ماته کړه، له کړپ سره، سړی پر ځمکه پرېووت، خپله پزه يې پر غولي ومونښله!
ـتوبه مې ده، بد مې کړي، د خدای روی ومنئ، بيا به داسې نه کوم.
سړي يوه شېبه توبې وايستې، بيا ورو ولاړ شو، تواب تر هغو پسې کتل چې په تورو ونو کې ننوت.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
ـدا خو ډېر بې غېرته و...
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـله رسوايۍ ډارېده.
جُوجُو وويل:
ـراځه!
دواړه د ژرندې ناوې ته ودرېدل، تواب غوټه خلاصه کړه، د زرګونو پنځه تړلې بنډله وو.
جُوجُو وويل:
ـدا پيسې بايد کونډې ته ور ورسوې.
تواب په پوښتونکې نظر ورته وکتل.
جُوجُو وويل:
ـزړه دې غټ ونيسه، زه درسره يم.
تواب نيم ساعت وروسته د کونډې د کور دروازې ته ولاړ و. هلک د دروازې په ليخک کې تړلې غوټه کېښوده، شاوخوا يې وکتل، يوه تيږه يې له خاورو راپورته کړه، دروازې ته يې ونيوله او دروازه يې پرې وټکوله.
منډه يې واخيسته او دروازې ته مخامخ په ګڼو نيالګيو کې کېناست، سپوږمۍ تېزه وه، ان د دروازې پر سر د غومبسو غټه ځاله هم ښکارېدله.
وخت ووت، دروازه خلاصه نه شوه.
جُوجُو د تواب پر ورانه چونډۍ ولګوله.
تواب ورو ولاړ شو، بيا يې دروازه وټکوله، په منډه يې ځان تر نيالګيو را ورساوه.
د کونډې وارخطا غږ يې واوېد:
ـڅوک يې؟
وخت ووت، دروازه هماغسې تړلې پاتې شوه.
جُوجُو وويل:
ـيو ځل بيا!
تواب غلی ولاړ شو، داځل يې دروازه يې په شدت وټکوله.
کونډې وويل:
ـڅوک يې؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه خلاصه شوه، وارخطا ښځه په وره کې ودرېده، په لاس کې يې د تناره سيخ نيولی و. ښځې يوې بلې خوا وکتل، يوه شېبه ودرېده، بيا يې غوږ ته پام شو، ورو ايې خيسته او کور ته ننوته.
جُوجُو وويل:
ـ راځه!
تواب په حيرانۍ ورته کتل...
جُوجُو وويل:
ـ زړه دې، که غواړې چې د کونډې له حاله خبر شې، نو په ما پسې راځه.
تواب حرکت ونه کړ.
جُوجُو وويل:
ـ مه وېرېږه. نه دېويني.
تواب وويل:
ـ خو دروازه تړلې ده، د ځنځير شرنګ دې وانه ورېد؟
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
ـ اه ګرانه! نوې خو مو نه دي سره پېژندلي.
تواب دروازې ته ودرېد.
جُوجُو ورک شو، شېبه وروسته د دروازې ځنځير ورو له درې سره ولګېد، تواب اوږه ورکړه، دروازه نيمکښه شوه. هلک په احتياط انګړ ته ورننوت، شاوخوا يې وکتل، سپېره غولی و، ان يو شين ډکی هم نه ښکارېده، يوازې له څا سره يو کوږ نيالګی ولاړ و. تواب چوترې ته وخوت، يو دم څراغ ولګېد، تواب پرېووت، د جُوجُو ورو غږ يې واورېد:
ـ دې خواته!
هلک ورونښويېد، له کړکۍ سره غلی کېناست. کوټې ته يې وکتل، کونډه حيرانه ناسته وه، خلاصې غوږې ته يې وچې سترګې نيولې وې. وروسته يې يو دم يو بنډل ور واخيست، څراغ ته يې ورنږدې کړ، په ځير ځير يې ورته وکتل.
بيا يې يو ناڅاپه وخندل، خندا يې زور ونيو، د هغې تر خنګ پروت ماشوم کېناست، په حيرانۍ يې خپلې مور ته وکتل، په وېره يې وويل:
ـ ادې! ډوډۍ دې موندلې ده؟
ښځې مخ ور واړاوه، يو دم يې غبرګه ترې تاوه کړه، بېرته يې له خپل ټټره بېل کړ، پيسې يې ور واخيستې، په خوند يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دومره پیسې مې په ژوند نه وې لیدلې.
ماشوم غلی و.
ښځې وویل:
ـ اوس به دې نو خورکۍ د کابل په ډاکټرانو وګرځوم، خدای به یې جکه جوړه کړي.
ماشوم ورو وویل:
ـ ډوډۍ به ډېره وي؟
ـ هو زړه ! سهار به یوه ګونۍ اوړه را وغواړم، له دې ایسته به خپل تنور بلوو.
نجلۍ وسونګېده. ښځې د هغې خوار ولي وښورول، په خوند یې وویل:
ښایستې لورې، سترګې رنې که !
نجلۍ هماغسې پرته وه.
ښځې وویل:
ـ وګوره، پیسو ته وګوره ! ټول زرګون دي.
نجلۍ مړاوې د مور په لاس کې نیولې بنډل ته وکتل، په زحمت یې وویل:
ـ چا راوړي ؟
ښځه غلې شوه، شېبه وروسته یې ورو وویل:
ـ نه پوهېږم !
چو په چوپتیا شوه، مور، لور او زوی پیسو ته کتل...
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـ ملایکو !
ټول غلي وو، یوه هم کومه خبره ونه کړه، پر خړ دېوال د ماشوم د ببرو وېښتو سیورې لړزېده.
جُوجُو د تواب پزه کش کړه، تواب ولاړ شو، ورو له انګړه ووت. مخکې لاړ. تر هدېرې تېر شو.
جُوجُو وویل:
ـ نېک کار خوند نه لري؟
تواب ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وویل:
ـ سمه ده، څه مه وایه.
وخت ووت، تواب د کلا تر مخ د مېلمنو د کوټې بام ته وخوت، پر سپېره ډاګ ستوني ستغ اوږد وغځېد. پورته یې وکتل، د سپوږمۍ رڼا تېزه وه، ستوري تت ښکارېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:

ـ کور ته نه ځې؟

تواب سوړ اسويلی وايست:

ـ نه، د تره له سوبه (علته) مې زړه نه کېږي.

غلی شو.

جُوجُو وويل:

ـ بيا ژاړې!

ـ نه

ـ ما دې په سترګو کې سپوږمۍ ولېده، صافه نه وه، يوې بلې خوا ته رنګېدله، اوښکې وې.

تواب ټوخي واخيست، يوه شېبه يې وټوخل، ويې ويل:

ـ کونډه او د هغې ماشومان مې سترګو ته ولاړ دي.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

ـ اه ګرانه! دا خو يوازې يوه وه، که په نورو کيسو پوه شې، زړه به دې وچوي.

جُوجُو غلی شو، يودم يې وويل:

ـ اورې؟

ـ څه؟

ـ د بېلچې غږ

ـ هو، خو ډېر ليرې دی.

جُوجُو وخندل:

ـ دومره هم نه، له وېرې ورو کار کوي.

تواب وويل:

ـ نو دا وخت؟

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

ـ راځه! ځينې خبرې بايد درته مالومې شي.

دواړه له بامه ښکته شول، ولاړ غنم يې په مخه ورکړل، تېرو لوخو ته ودرېدل. تر لوخو ور هاخوا يو چا د کاريز اوبه اړولې.

تواب په بيړه وويل:

ـ دا خو تاجو دی، ده پرون اوبه ولګولې. نوبت يې تېر شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جُوجُو غږ یې واورېد:

ـ د اوبو په غلا پسې راوتلی.

ـ اه، نه یې شم منلی، د تاجو له غلا نه بد راځي، حرامه یې ګڼي.

ـ اوس خو یې وینې.

تواب غلی شو.

جُوجُو وویل:

ـ راځه !

دواړه بېرته شاته وګرځېدل، له ګڼو چنارانو ووتل، د زنګولې غږ راغی، د پچو بوی له خاورو سره ګډ و.

تواب ته غوسه ورغله:

ـ د خدای له پاره، کوچې شنو تاکونو ته رمه ور پرې اېښې.

دواړه د پخڅې تر څنګ تېر شول، یو څوک پر سر داو ناست و، پر دېوال له راغلیو څانګو یې زردالو شکول، پورته سپینه سپوږمۍ ولاړه وه.

تواب ځړېدلی سر د کلا خواته روان شو.

جُوجُو وویل:

ـ ځینې نورې خبرې هم شته.

ځواب یې وانهورېد.

* * *

تواب پر خامه هندوانه وخوت، سپین شویه بوجان (زړې) ترې را ووتل، خټکي ته یې د تېره بوټ څوکه سیخه کړه، خټکی له جوړنګ بېل شو، ورغړېد او په لښتي کې ولوېد. بکس یې کېښود، یو دم یې د پالېزه پر جوړنګانو خپرې کړې. لانده بوټي له بېخه راوتل.

تواب سترې شو، بکس یې شاته واچاوه، لېرې یو چا رشقه رېبله. ورغی، په لوړ غږ یې وویل:

ـ پالېز مې دې له بېخه را وایست.

په رشقه کې د لور د تېرېدو غږ ودرېد، سړي ملا سیخه کړه، حیرانې سترګې یې له چخړو ډکې وې.

په سړه سینه یې وویل:

ـ په سد یې؟

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تواب شونډې وخوځېدې !
ـتاجو ! که يې نه منې ، نو ورشه ويې ګوره !
د سړي تندی تريو شو:
ـغټهان په خپل نوم مه بوله !
هلک غبرګ لاسونه د سړي سترګو ته ونيول:
ـها ! نوکانو ته مې وګوره، له ختو ډک دي.
سړي لور کېښود ، پوله يې په مخه ورکړه، تواب هم ګړندي ګامونه پسې واخيستل. سړی د پټي په کونج کې را ايستل شويو جوړنګانو ته ودرېد.
يوه شېبه غلی و ، بيا يې يودم څمکې ته لاس کړ، يوه وړه شکېدلې هندوانه په ګوتو ورغله، تواب سر ټيټ کړ، هندوانه پر پوله ولګېده، چاک شوه او راوتلو اوبو يې خاوره ورسره ورغړوله.
سړي تبرې ته لاس کړ، تواب چيغه کړه !
ـته غل يې، تبره شپه دې د کاريزه اوبه اړولې.
د سړي له لاسه تبره ولوېده.
تواب وويل:
ـتا د ګل رحيم اکا يتيمانو ته هم ونه کتل، يوازې دوه پټي لري، خو ته د کاريزه سلامت شوا روز خورې، بيا دې هم اوبه ترې غلا کړې !
سړي حيرانې سترګې ورته نيولې وې.
تواب وويل:
ـپه جومات کې يې وايم.
سړي يودم وخندل:
ـټول پالېز تر تا جار، ټوکې مې کولې، نه يم په غوسه.
بيا يې خپل جيب ته لاس کړ، شلګون يې راوايست:
ـهه ! په مکتب کې به څه پرې واخلې.
تواب روان شو ، مخکې لاړ، شاته يې وکتل، سړي شلګون ورته ونيوراوه.
د تواب بکس دروند شو ، جُوجُو وويل:
ـښه دې ونه کړل.
د تواب شونډې وخوځېدې:
ـاوس کوچيانو ته ورځم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوجُو وويل:
_اه ګرانه ! بدو ته په بدو ځواب مه وايه.
تواب ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وويل:
_مکتب به څنګه کوې؟
_اول سات خالي دی.
تواب تر فصلونو ووت، دښته يې په مخه ورکړه، د غونډۍ په لمنه کې د کوچيانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.
جُوجُو وويل:
_د تېرې شپې کوچی به په کومه يوه کې پسې غواړې؟
غټ کوچياني سپي غپ وهل، منډه يې را واخيسته، بکس سپک شو، سپی ځای پر ځای ودرېد.
وربوز يې پر خاورو کېښود ، لکۍ يې له ځمکې مره دوره پورته کړه، بېرته کېږدۍ ته ور وګرځېد.
بکس دروند شو:
_دلته يې نه شې موندلی.
تواب وويل:
_ولې؟
_سپي را ياده کړه چې بېګانۍ رمه تر غونډيو ورهاخوا پسې وغواړئ.
د تواب تندی تريو شو:
_سپی دروغ وايي !
جُوجُو وخندل:
_اه ګرانه ! د سپي سپکاوی مه کوه، که خبر شي نو د ځان توهين يې ګڼي.
تواب پر يوه هواره تېږه کېناست. مخامخ يې وکتل، دوو ځوانو کوچيو پچې پچې جارو کولې، خرو لنډ لنډ ګامونه اخيستل، پښې يې تړلې وې.
د جُوجُو غږ يې واورېد:
_د کوچيانو ژوند سخت دی.
تواب وويل:
_خو ماته خوند راکوي.
جُوجُو وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په دې خبرو پسې مه ګرځه !
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
ـ راځه !
ـ چېرته؟
ـ دا خوند بايد له نږدې ووينو.
هلک ورو روان شو ، له يوې کېږدۍ يوه بوډۍ راووته.
تواب په شونډو کې وويل:
ـ د کورتو اخيستلو بانه ښه نه ده؟
د جُوجُو غږ يې واورېد:
ـ ترڅو به په دروغو ژوند کوی؟
بوډۍ خپله چونډاره لمن د سپي سترګو ته ونيوله. په زهير ، خو ډډ غږ يې وويل:
ـ څه غواړې؟
تواب ور مخته شو:
ـ د يوه کوچي پوښتنه مې کوله، بېګا يې د انګورو په تاکونو کې يوه پانه هم نه ده پرېښې.
بوډۍ وويل:
ـ موږ رمه نه لرو ، مازې څو مېږې راپاتې دي، مردار نه پرې خورو.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـ تږی يم.
سپی وغرېد ، يودم غلی پرېووت.
بوډۍ وويل:
ـ کېږدۍ ته ور ننوځه، سپی خروړی (خوړونکی) دی.
تواب ور وکتل، سپي پر خړو خاورو خپل وربوز ايښی و.
تواب کېږدۍ ته ننوت. پر زاړه او شکېدلي ليمڅي کېناست، شاوخوا يې وکتل، څنګ ته خيرني بسترې پرتې وې، پورته مات شکېدلي غلبېلونه را ځړېدل
يودم يې غوږ سوړ شو ، ورمېږ يې کوږ کړ ، بوډۍ له اوبو ډک جام ورته نيولی و.
تواب لاسونه ور وغځول، شونډې يې د جام پر ژۍ کېښودې، اوږه يې درنه شوه ، جُوجُو وويل:
ـ دوې ورځې دلته وم، په همدې جام کې سپي خوله وهله.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب یو دم وتوخل، له خولې یې نریو رڼو اوبو داره وکړه.
بوډۍ وویل:
ـبسم الله
تواب جام پر غولي کېښود.
زګېروی شو، تواب شاوخوا وکتل، برېستنې وښورېدې. بوډۍ ورغله، غبرګې برېستنې یې چوله کړې، ببر، سره نښتي ژېړ وېښته ښکاره شول.
بوډۍ وویل:
ـجار!
د تواب غوږ وتخنېد:
ـلمسی یې ده، غونډل چیچلې.
تواب د برېستنو خواته ور وښوېېد.
بوډۍ د نجلۍ مخ لوڅ کړ، د هغې پر لمر سوځولي تور تندي یې لاس کېښود، سوړ اسویلی یې وایست:
ـلکه له تناره چې دې را ایستلې وي.
تواب وویل:
ـډاکټر ته مو نه ده وروستې؟
بوډۍ خپلې لمسۍ ته وچې سترګې نیولې وې.
تواب وویل:
ـغونډل خطرناکه دی.
بوډۍ یو دم ورو وکتل:
ـته له کومه پوه شوې؟
د تواب ژبه بنده شوه:
ـما، ما
بوډۍ وویل:
ـته بې څه نه یې، په غیبو پوهېږې، سپی هم څه نه درته وایي.
تواب غلی و.
بوډۍ د خواست په ژبه وویل:
ـها زویه، خدای دې په ځواني برکت که، ماته خو بزرګ ښکارې. په دې لمسۍ خو مې یو دم وکه!

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په حیرانۍ ورته کتل.
بوډۍ تورواړه دبګ ته لاس وروغځاوه، دبګ یې د تواب تر مخې کېښود:
ــ ها، د یوې غړکې نوین (تازه) کوچ دي، په شکرانه کې یې درسره یو سه.
تواب ولاړ شو، بوډۍ تر لمن ونیو، تواب بېرته کېناست، شونډې یې وخوځېدې، د نجلۍ مخ ته یې خوله ور نږدې کړه، له چوف سره د هغې په ببرو وېښتو کې نښتې پلاله وخوځېده.
تواب په بیړه له کېږدۍ ووت، منډه یې واخیسته. لېرې ودرېد، د پښو څرپکي یې واورېدې، ورمېږ یې کوږ کړ، سپي لکۍ خوځوله.
تواب کېناست. غوږ یې وتخنېد. جُوجُو وویل:
ــ ښه نو، ته بزرګ یې؟
تواب ته غوسه ورغله:
ــ ملنډې مه وهه!
جُوجُو وخندل:
ــ کوټ، کوټ، کوټ...د تندي ګونځې دې بیا ډېرې شوې، سپی بې حوصلې دی، یو ازې اشاره غواړي، یوه ګوله به دې کړي.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
ــ یوه پوښتنه؟
تواب ور وکتل:
ــ څه؟
غونډل انسان وژني؟
ــ هو، تېر کال یې زموږ د دهقان کوچنی زوی وخوړ (وچیچه)، څو ورځې وروسته یې ډاکټر ته یووړ، خو په لاره کې مړ شو.
تواب غلی شو، یودم یې وویل:
ــ اوس نو مه وایه چې غونډل بې ازاره دی.
جُوجُو وویل:
ــ بیا دې هم په قضاوت کې بیړه وکړه. غونډل مې ظالم وګاڼه، خو هغه را یاده کړه چې کلونه همدلته اوسېدو، بس! کوچیان راغلل، غتې تیږې یې لیرې کړې او کېږدۍ یې ودروله. موږ د

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږکانو یوه پخواني غار ته پناه وروړه، خو هلته یې هم په کراره نه پرېښودو، نجلۍ ډکه بدنې په غار کې تشه کړه، یو شوخ زوی مې پر لمن ور وخوت او د نجلۍ غاړې ته یې خوله وروړه.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

ـ ته خوشاله یې چې دا کوچۍ مړه شي؟

تواب په حیرانۍ ور وکتل.

جُوجُو وویل:

ـ ورشه، بوډۍ پوه که چې د نجلۍ غم وخوري.

تواب ورو ولاړ شو.. شېبه وروسته د کېږدۍ تر مخ ودرېد. بوډۍ د کوچو له دېګ سره راووته.

تواب ورو وویل:

ـ نجلۍ باید ډاکټر ته ورسوئ!

بوډۍ وخندل:

ـ جار، د ډانګټر کار یې نه دی، ستا دم به یې ټک پترې کړي.

یو دم یې هلک تر لاس ونیو او دواړه کېږدۍ ته ننوتل.

بوډۍ د نجلۍ له مخې برستن لیرې کړه، په خوند یې وویل:

ـ ها ورته وګوره! کراره پرته ده.

تواب ور وکتل، د نجلۍ د خولې لنده غاړه تکه شنه وه.

بوډۍ وویل:

ـ پیاز مې په اور کې ایښی، بس! چې خوړین شو، پر غاړه به یې ور وتړم، تول زار (زهر) او ناوونه (چرک) به یې را وباسي.

ډېر کوچیانی غږ واورېدل شو:

ـ دا څوک دی؟

تواب په بیړه ور وکتل. له عمره پوخ چاغ، ګردی سړی ولاړ و.

بوډۍ وخندل:

ـ تږی و، خو په بزرګۍ کې یې شک نشته، یوه چوف یې سنځله کراره پرې ایسته.

کوچې لوی ډانګ د کېږدۍ ټاټ (ټوټې) ته ودراوه، خیرن بالښت ته یې ولې ولګول، په ډېر کوچیاني غږ یې وویل:

ـ ادې! جونګۍ مې خرڅ کړ!

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ يودم کېناسته، تواب ورو کتل، د ښځې رنګ الوتی و.
کوچي وويل:
_خوا مه بدوه، په کور کې يوه لپه اوړه هم نشته.
د بوډۍ د تندي ګونځې لا پسې ژورې شوې؟
_همدا يو جونګۍ راپاتې و.
کوچي ته غوسه ورغله!
_بلا ورپسې! زنګي (هلکان) خو له لوږې نه شو مړه کولای!
مېږې رمباړه کړه، تواب ورو کتل، دوه واړه هلکان په خو ډنګرو مېږو پسې روان وو. يوه يې پرتوګ نه درلود، اوږده لمنه يې باد وهله.
د کوچي غږ يې واورېد:
_مړې خورې؟
تواب ور مېږ کوږ کړ، کوچي ده ته کتل.
تواب په بيړه وويل:
_نه.
تر کېږدۍ ووت، ودرېد، کوچي ته يې مخ ورواړاوه، په وېره يې وويل:
_دا نجلۍ ډاکټر ته بوزه، مري.
کوچي چيغه کړه!
_ګل اندامي! دا چای زار زکوم دې پسې څه که!
ښځينه غږ يې واورېد:
_څوځ خوله (اور) نه اخلي، لانده دي.
تواب ښۍ خواته وکتل، په خړ، پنډ لوګي کې يوه ښځه پټه وه، ښځې يودم وټوخل، ولاړه شوه، سترګې يې تکې سرې وې. ببره کېناسته، څوځو ته يې ور پوه کړل، غوټه لوګی يوې خواته کوږ شو.
تواب په څرېدلي سر ګامونه واخيستل، جُوجُو يې پر اوږه کېناست، ورو يې وويل:
_هلکانو ته وګوره!
تواب سر پورته کړ، بې پرتوګه هلک په خاورو کې ناست و، پر خوله او پزه يې مچان بونګېدل، بل د کوتي خلاصو پښو ته پړی وراچاوه.
جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اوس يوه شوې چې کوچيان سخت ژوند لري؟

تواب يې په خبره کې ور ولوېد:

ـ زه څه خبر وم، په کتابونو کې يې ډېر صفت راغلی، ان لوی لوی شاعران او ليکوالان يې لا په صفت نه مړېږي.

جُوجُو وخندل:

ـ اه ګرانه ! په دې خبرو پسې مه ګرځه. زه دوې، درې ورځې له کوچيانو سره وم، ډېر څه مې ليکلي، خو لمر دی، برقي توري سم نه ښکاري.

تواب غلی روان و.

جُوجُو وويل:

ـ شاعران او ليکوال دې ياد کړل، ما هم د دوی ځينې ليکنې ولوستې، خو زه ډاډه يم چې کوچيانو ته يې پر پاخه سړک د روان موټر له ښيښو ورکتلي دي، دوی له ليرې د هغې پيغلې کوچۍ تصوير را اخيستی چې په اوښانو پسې روانه ده، خو هېڅکله يې د هغې له وچو شونډو راوتلې سترې (اه) نه دی اورېدلی، د هغې په چاودو پوندو کې يې تلليو اغزيو ته پام نه دی ور اوښتی، د هغې د تندې مړو خولو ته يې نه دي کتلي، د هغې په تنکي عمر کې يې د سترګو شاوخوا ګونځې نه دي ليدلې.

جُوجُو غلی شو. تواب هماغسې ځړېدلی سر روان و.

جُوجُو وويل:

ـ شرط تړم ! که په همدې شاعر او ليکوال يوه ورځ د کوچي بړستن هواره کړې، تر سهاره به يې سپږمې ټينګې نيولې وي. که دې ډوډۍ ورته کېښوده، په کاسه کې به وېښتان پسې غواړي، دوی د کوچيانو د ژوند په صفت نه مړېږي، خو که ورته ووايې چې يوه اونۍ ژوند ورسره وکړه، نو د پچو د بوی او دوړو له لاسه به يې د تشناب کاغذ سپږمو ته نيولی وي. يوه شېبه يې د موټر له ښيښو يوه کوچۍ پيغله ولېده، سل مخه يې په صفت ډک کړل.

جُوجُو غلی شو، د تواب پر اوږه يې چونډۍ ور ولګوله:

ـ پوښتنه يې وکړه چې ليکوال او شاعران بايد څه وکړي؟

تواب وويل:

ـ څه وکړي؟

ـ ښه پوښتنه ده. په اوښ پسې روانه کوچۍ او په غره کې د شپېلۍ غږ، ټول ژوند نه دی، هر څه ته بايد د واقعيت په سترګه وګوري، د هغې کوچۍ سرې سترګې دې وليکي چې په لندو ځوځو اور بلوي او سرې يې له لوګي ډک دي. هغه نجلۍ دې انځور کړي چې غونډل چيچلې، خو ډاکټر نه

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري. هغه بې پرتوګه ماشوم دې یاد کړي چې پر خوله او پزه یې مچان بنګېږي او له مکتبه محروم دی. د هغو کوچیانو ستونزې دې وڅېړي چې ټوله مالداري یې ناروغیو ور تباه کړه.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

ـ راته ووایه چې ګټه به یې څه وي؟

هلک همدا پوښتنه تکرار کړه.

جُوجُو وویل:

ـ واقعي لیکنې به د کوچیانو ستونزو ته د نورو پام ور واړوي، د دوی له ربښتیني ژونده به خبر شي، کېدای شي چې سیار مکتب او شفاخانه ورته جوړه کړي، د مالداری غم یې وخوري. که نور نه وي، د هوایي خبرو پر ځای خو به یې واقعیت ویلی وي.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـ مکتب را ورسېد.

اوږه یې سپکه شوه.

* * *

ملک وویل:

ـ یوازې تفدانۍ پاتې دي.

یو ځوان په منډه جومات ته ننوت. بېرته راغی، دوې تفدانۍ یې پر هوار ګیلم کېښودې.

ملک وویل:

ـ ښه ځای دی، هوا چلېږي.

ځپلۍ یې وایستې، پر رنګارنګ هوارو ټغرونو مخکې لاړ، د زاړه توت تنې ته اېښې بالښت ته یې ډډه ووهله، ویې ویل:

ـ د چایو غم مو خوړلی دی؟

یوه کلیوال په بیړه ځواب ورکړ:

ـ کورونو ته مو احوال ورکړی، چای او ډوډۍ په خپل وخت راځي.

ملک غټه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړ، ورو یې وویل:

ـ ناوخته شول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

کليوال غلي وو.
ملک وويل:
ـ تواب زويه ! د جومات بام ته ور وخېژه !
تواب پر ختېنو زينو وخوت. شمال لور ته يې وکتل، دښته له شنو سپاندو ډکه وه، ورمېږ يې کوږ کړ، لمر يې سترګو ته سيخ شو، ښی لاس يې پر وروځو کېښود، په لوړ غږ يې وويل:
ـ د زړې کلا له خوا خلک را روان دي !
يوه کليوال خوله پورته ونيوله:
ـ څو کسان دي؟
ـ نه پوهېږم، له دې ځايه سم نه ښکاري، د ګلدين کاکا تر سنځلو راتېر شول.
هماغه سړي ور غږ کړل:
ـ څوک دي؟
ملک وخندل:
ـ ياره مير احمده، اجبه ساده خبره دې وکړه، ليرې دي، هلک يې شمېرلی نه شي، نو څنګه به يې وپېژني !
نورو کليوالو وخندل.
تواب د بام پر ژۍ کېناست. د توتکيو غچا شوه، مخ يې واړاوه، د جومات پر سپيکر دوې توتکۍ ناستې وې. لاندې يې وکتل، د زاړه توت څانګې پر ناستو کسانو ورغلې وې، د شنو پاڼو له چولو، خيرنې خولۍ او سپين پټکي ښکارېدل.
غرهاری شو، دوې ټيټې نرۍ هليکوپترې راغلې، تکې تورې وې، دښته يې په مخه ورکړه، له خپلو سيورو سره يو ځای تلې.
تواب ودرېد، چيغه يې کړه !
ـ نور هم راغلل !
له لاندې يوه کليوال په لوړ غږ وويل:
ـ موټر دي؟
ـ هو.
ـ څو دانې؟
ـ نه پوهېږم، په دوړو کې نه ښکاري.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب مخکې لاړ، په ځېر يې دښتې ته وکتل، د مخکيني موټر ښيښه برېښېدله، نور په دوړو کې پټ ول.
تواب د بام پر دودکش متې ولګاوه، يو دم شاته لاړ، له دودکشه سرې غومبسې راووتې.
تواب په منډه له بامه کښته شو.
ملک وويل:
_چا نه و درته ويلي!
د تواب شونډې وخوځېدې:
_بمبرې (غومبسې) وې.
کليوالو وخندل.
_تواب ويالې ته ور وګرځېد، يوه لپه رنې اوبه يې مخ ته ور واچولې، اوږه يې درنه شوه.
جُوجُو وويل:
_څه خبره ده؟
تواب په بيړه شاوخوا وکتل، کليوال ليرې و:
_مرکه ده.
_هغه د چرګو پر سر د مړي کيسه؟
_هو.
د موټر هارن واورېدل شو، تواب په پښو ودرېد، له تنګې کوڅې درې موټره راووتل. دروازې خلاصې شوې، ټولو سپينې او ژېړې لونګۍ تړلې وې، ملک او کليوال مخکې ورغلل، غېږې يې ورکړې، پر ليکه هوارو توشکو کېناستل.
جُوجُو وويل:
_په دې خلکو کې مې ايله د خير کار وليد، پخلاينه ښه ده.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
_نږدې نه ورځو؟
تواب له توت سره ودرېد.
يوه کليوال وويل:
_وه هلکانو، هلې شاباس، دا ځای ستاسو له پاره نه دی، ورشئ، چای راوړئ.
تواب او څو نور هلکان ليرې شول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وویل:
ـغم مه کوه ! زه یې احوال درته راوړم.
د تواب اوږه سپکه شوه.

* * *

تواب کوټې ته ورغی، جُوجُو په تاخچه کې ځړېدلی سر ناست و.
تواب وویل:
ـڅه وخت راغلې؟
ځواب یې وانه ورېد.
تواب ، کمپله پر پښو ورکش کړه، اوږد پرېووت.
جُوجُو وویل:
ـدې ته نو انصاف نه شو ویلای.
تواب کېناست.
ُجوجُو وویل:
ـاجب منطق، قتل وروروکړ، په بدی کې یې خورلاړه.
تواب ورو وویل:
ـپه دې خبرو پسې مه ګرځه !
جُوجُو وخندل:
نو تاسو په کومو خبرو پسې ګرځئ ! څه ته ارزښت ورکوئ؟
یو دم یې بسترې ته ورټوپ کړل، دېوال سپینې رڼا ونیو.
جُوجُو وویل:
ـدلته مې ځینې یادداښتونه لیکلې دي.
۱۵۴۴ کال، د تور ستورې دولسمه.
غلی شو، تواب ته یې وکتل، ویې ویل:
ـستاسو په حساب د ۱۳۹۲ ل کال د ثور دوهمه راځې. غوږ شه، د همدې ورځې یو یاد داښت درته لولم.
تیاره وه، پر پاخه سړک مې ځو موږکان ولیدل، ورغلم، له موټرو د غنمو لوېدلې دانې یې ټولولې.
یوه موږک ته مې وویل چې موټر به مو ووهي، را یاده یې کړه چې بېغمه اوسه، امنیت خراب دی،

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مابنامه وروسته موټر نه شي را وتلی. کړپا مې وا ورېده، ورغلم، د پاخه سړک پر غاړه ځو ځړ دوکانونه ولاړ ول. غوږ مې ونيو، کړپا د پايي له سره راتله، ځير شوم، انسان و، د برق له پايي يې يو څه خلاصول.

د يوه دوکان تر مخ په خاورو کې پراته سپي ته مې چونډۍ ور ولګوله، سپي ټوپ کړل، ليرې ودرېد، په وارخطايي يې وويل:

_فکر مې وکړ چې انسان دی.

بېرته خپل ځای ته راغی، وربوزيې پر خاورو ولګاوه، سترګې يې پټې کړې.

ومې ويل:

_دا سړی څه کوي؟

سپي خوله خلاصه کړه، اوږد اررمی يې وايست، په خوبولي غږ يې وويل؛

له خوبه مې مه باسه !

مجبور مې کړ.

سپي په پټو سترګو وويل:

_څه موده مخکې دلته يوه موسسه راغله، شمسياني يې ولګولې. ښه و، مصرف يې نه غوښت، د لمر په واسطه يې بېټرۍ چارجېدلې، د شپې به سلګونو ګروپونو سپينه رڼا کوله، ټول بازار يې روښانه کړی و. خو له څو ورځو راهيسې د همدې بازار د پوستې عسکر پرې اموخته دي، هره شپه درې، څلور شمسياني او د هغوی بېټرۍ خلاصوي، پلوري يې، ما په خپله وليدل، کومندان يې پيسې شمېرلې.

جوجُو غلی شو، رڼا ته يې لاس ور ووړ، ويې ويل:

_بله پانه مې راواړوله.

د تور ستوري ديارلسمه:

سهار وختي مې په سفينه کې ليکلی تحقيق سماوه چې يو لوی درب شو، په بيړه د باندې ورغلم. تياره وه، هېڅ هم نه ښکارېدل، د مرغانو د وزرونو شنهارۍ مې واورېد، پورته وختم، څو وارخطا هيلۍ مې ولېدې. يوې ته مې د درب يادونه وکړه، له وېرې يې ژبون وهل شوی و، خو بلې راته وويل چې د پاخه سړک خواته ورشه.

هماغسې مې وکړل، دوړه لا نه وه ناسته، نږدې ورغلم، د اوبو پر سر ترل شوی شل متره اوږد، پوخ پل ماته ملا پروت و.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیرې په ونو کې پاڼې وخوځېدې، هماغې خواته مې مخه کړه، دوو کسانو منډې وهلې، او ړدې ړبرې یې درلودې، یوه یې د موټر بېټرۍ په لاس کې نیولې وه، بل په روان حال کې نرۍ سیم تړلاوه. دوی تر نږدې باغه په منډه ول، خو کله چې تر پخځې واوښتل، تګ یې عادي شو، یو بل ته یې د پله د نږېدو مبارکي ویله.

جُوجُو غلی شو. ورو یې وویل:

ـدې ته وایي وطندوستي.

تواب رښا ته کتل.

جُوجُو وویل:

د تور ستوري څوارلسمه:

دا خلک تل په غوسه وي، هوارې تڼدې مې نه دي لیدلې، په سمه خبره کې یې کاوړ ګډ دی. دوی خندا نه پېژني. که یې خندلي هم وي نو د نورو د سپکاوي له پاره یې خندلي دي. یو ماښام یوه جومات ته ور وګرځېدم، لویان او ماشومان ناست ول، د یوه ماشوم باد پرې شو، ټولو وخندل، ډېر هومره چې سترګو یې اوښکې وکړې، ماشوم ژړل، خو د خندا غږ د هغه تر ژړا ډېر لوړ و. د یوه سړي له ډېرې خندا سا بنده شوه. له لمانځه وروسته هماغه سړی تر ټولو مخکې له جوماته ووت. پسې ورغلم، د ساراګشت له پاره یوې کنډوالې ته ورغی، هوا یې دومره خرابه کړه چې په کنده کې د ناست ملخ زړه وچاودید، خو ده ونه خندل، برعکس، قواره یې جدي ښکارېده.

بله ورځ یوه ښځه له خرې ولوېده، پر ړنګه ونه ناستو کسانو له ډېرې خندا خپلو تشو ته لاسونه نیولي وو.

په هماغه مازیګر مې په یوه بل کلي کې ډله ځوانان ولیدل، نږدې ورغلم، په یوه لیوني پورې یې پلاستیکي خلطه غوټه کړې وه، لکۍ یې ورته ویله، د خندا له لاسه په هماغه خوا مرغۍ نه ورتلې، پر اخوره ولاړ خره هم خندل، خو د هغه خندا منطقي وه، خره د انسانانو په ساده توب پورې خندل.

جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، ویې ویل:

ـکوم کار مو سم دی؟

تواب وچې سترګې ورته نیولې وې.

جُوجُو وویل:

ـد خپلو یاد ښتونو بله برخه به درته ولولم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ يو څه ليرې لاړم، د وهل شويو ځنګلونو په اړه مې تحقيق کاوه. سوی او ګيدړه مې وغږول، ويل يې چې د اوسېدو ځای نه دی ورپاتې، غرونه لوڅ شول، انسانانو ټولې ونې خرڅې کړې.
د څېړې د يوه سپېره نيالګي پر ښاخ کېناستم، لاندې د سيند اوبه له لويو ډبرو سره لګېدلې، شنهاری يې خوت. ناڅاپه مې يوه پېغله وليده، سر يې لوڅ و، په منډه کې يې تور وېښته يوې بلې خواته کېدل يو ځای ودرېده، شاته يې وکتل، لوېې ډبرې ته يې ولې ولګول.
نږدې ورغلم، لوڅو پښو يې په تېرو ډبرو د وينو څاڅکې پرېښي ول، نجلۍ تېزه تېزه سا وهله، باد يې تور وېښته پر سپين مخ راوستل، نجلۍ پر مخ لاس تېر کړ، خو لا يې هم پر شونډو په پرته وينه کې څو تور وېښته سرېښ ول. ناڅاپه ډز شو، له تيرې وړه ټوټه بېله شوه. نجلۍ منډه واخيسته، خو په دوهم ډز ځای پر ځای ودرېده، ځنګنونه يې پر وړو تيږو ولګېدل، له وليو څخه يې وينو داره وکړه، رنګه شوه، خړې ډبرې سرې شوې.
شاوخوا مې وکتل، دوو ځوانانو منډې راوهلې، يوه يې ټوپک درلود. نږدې راغلل، د ټوپک له نلۍ څخه د سوځېدلو باروتو بوی ته.
مړه نجلۍ يې تر لاسو او پښو ونيوله، خړو اوبو ته يې ور خوشې کړه. پسې ومې کتل، تر يو څه ځايه روانو ځګونو تور وېښته ورسره وړل، وروسته ډوب شول.
په ځوانانو پسې تر کلي ورغلم. د نجلۍ مور بدې ورځې کولې، وېښته يې شکول، کيسه مالومه شوه، د نجلۍ له خولې راوتلي و چې يو ځوان ورباندې ګران دی.
جُوجُو غلی شو. تواب ته يې وکتل، ويې ويل:
ــ ورونو يې ووژله. اه ! دا خلک دومره مظلوم دي چې ان د ګرانښت حق هم نه لري.
تواب ږدې سترګې ورته نيولې وې.
جُوجُو وويل:
ــ بله پانه به راواړوم.
دلته له قسمه پرته خبره نه کېږي، ((په کوران که درواغ درته وايم، خدای مې دې ووهې که مې غلطه خبره کړې وي، په الله قسم که مې پيسې ببرته درنه کړې...)).
اه ! دا خلک څومره پر يوبل بې باوره دي.
يو بل ټکی، دلته ژوند څومره بې هدفه دی. بس وخوره، ويده شه، اولاد پيدا کړه او کوڅې ته يې وسپاره، نه يې د ساتلو غم ورسره وي او نه هم د تربيې. تنکي ځوانان يې په کنډوالو کې ناست وي او په غرويو (ورغويو) کې چرس ميدوي. بس ! سپېره وړه، ورېښمينه لونګۍ او د ژمي يو پسه لاندې يې ټول ژوند دی.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه مې داسې څوک ونه لید چې بل ته يې خير ور رسېدلی وي. برعکس، د يو بل پښې وهي، لوی دښمن يې تر ټولو نږدې خپل (تربور) دی. تل په بدو پسې ګرځي، ټول فتواوې ورکوي، مړ کړه، وتړه، اوبو ته يې واچوه، هر يو يې سياستوال دی، له سهاره تر بېګا يوه پاچاهي ړنګه کړي او بله جوړه، اه ! دوی د خوشالۍ له پاره هېڅ هم نه کوي، خو غم په پيسو اخلي.

جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ويل:

ـ ډېرې خبرې مې وکړې؟

خرهاری يې واورېد..

جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

ويې ويل:

ـ څه بېغمه خلک دي.

ورک شو.

* * *

غرمه وه، تواب د کچالو جويې ته اوبه ور پرېښودې، پر پوله ورته کېناست، پزه يې کش شوه.

جُوجُو وويل:

ـ دهقان مو زوړ دی، مرستې دې خوشاله کړم.

د تواب تندی تريو شو:

ـ هغه ته يې ځواب ورکړ !

ـ ولې؟

ـ پرون مې پلار د وړو کندو بېځايه کاوه، دهقان ته يې احوال ور ولېږه، خو هغه ويل چې ناروغه دی.

ـ بيا ؟

ـ نيکه ته غوسه ورغله، سړی يې راوغوښت، ورياده يې کړه چې نور يې په پټيو کې ونه ويني.

جُوجُو وويل:

ـ نو د کندو بېځايه کول خو د دهقان کار نه دی.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـ له دهقان سره يې په اوله کې ويلي و چې بېګار به ورې.

ـ واضح يې کړه !

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدلته پر دهقان نور شرطونه هم اېښودل کېږي. د بادار کور ته د غنمو او پروړې وړل، ژرنده، د بامونو کاګل....

تواب په بيړه ولاړ شو، ببل يې ورواخيست، جوارو ته اوښتې او به يې وترلې.

جُوجُو وويل:

ـببګا ډېر بې خوبه وې.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

ـببګا ناوخته د هغې نجلۍ کور ته لاړم چې په بدو کې يې ورکړه. پوهېږې! ځان وژنې.

تواب په رډو سترګو ورته وکتل.

جُوجُو وويل:

ـنجلۍ د تناره په خونه کې يوازې ناسته وه، کاسې، پيالې، دسترخوان، مالګه، مرچ، هر څه تيت او توشپلي پراته وو.

نجلۍ ته مې وکتل، پر مخ يې توري ليکې ښکارېدلې. نږدې ورغلم، په اوښکو کې يې رانجه ګډه و. د مورېک ژړا مې واورېده. په دېوال کې جوړ شوي غار ته ورننوتم، يوه کوچنۍ مورېک ژړل، په روڼ پلاستيک کې يې د غنمو د پرتو دانو خواته زوروونه وروهل، خو مور يې تر لکۍ ټينګ نيولی و. ماشوم مې په لوږه نه لورېده، پلاستيک ته مې لاس وروغځاوه، خو د مورېک مور يو دم چيغه کړه!

ـپام!

په حيرانۍ مې ورته وکتل.

د مورېک مور وويل:

ـزهر دي.

لاس مې راټول کړ.

د مورېک مور وويل:

ـپه دې زهرو موږکان وژني، خاوند مې تېره مياشت همدا د غنمو رنګېدلې دانې وخوړې، شبېه وروسته يې په ګېډه درد شو، سيېن نس را واوښت.

په خبره کې يې ورولوېدم.

ـنو دا زهر دلته څه کوي؟

د مورېک مور وويل:

ـلومړی مې زوی تر لکۍ ونيسه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغسې مې وکړل.
د موږک مور د باندې ووته، خو ماشوم ژړل، زورونه يې وهل او د غنمو دانې يې غوښتې.
د موږک مور د وچې ډوډۍ له يوې وړې ټوټې سره بېرته راغله.
کوچنی غلی شو، ډوډۍ يې ور واخيسته، کونج ته کرار پرېووت.
مور يې وويل:
ـ مازيګر مې د نجلۍ چيغې واورېدې، د اور د خونې کړکۍ ته ور وختم، نجلۍ په چوتره کې ناسته وه، په لندو سپينو پايڅو پورې يې توره خاوره ښکارېدله.
مور يې راغله، د نجلۍ سر يې په خپل ټټر پورې ونيو، پر خړو غومبورو يې اوښکې روانې شوې.
وروسته يې نجلۍ ولاړه کړه، دواړه کوټې ته ننوتل.
زړه مې بې طاقته شو، د اور له خونې د باندې ووتم. په انګړ کې مې د نجلۍ پلار وليد، خپلې وړې لور ته په غوسه و، ويل يې چې زانه چا خبره کړه؟
وړې نجلۍ په وارخطايۍ وويل چې له زانې سره کاربزه ته تللې وه، دواړو منګي ډک کړل، کور ته د راتګ په حال کې مو د حاجي تور وره لور وليده، غوا يې اوبو ته ور وستله، زانې ته يې وويل چې په بدو کې يې ورکړې. زانې چيغه کړه، له اوږې يې منګی ولوېد او د کور خواته يې منډه راواخيسته.
د زانې پلار يوه شيبه ولاړ و، بيا يې د ابدان ځوښکي ته بدنۍ ونيوله، اودس يې وکړ او له انګړه د باندې ووت.
کوټې ته ورغلم، زانه پر کټ ناسته وه، سلګۍ يې وهلې.
مور يې په خواره خوله وويل:
ـ قسمت به دې همداسې و.
زانې يودم چيغې کړې:
ـ هغه سړی تر پنځوسو کلونو اوښتی دی، بله ښځه هم لري.
د زوی ژړا مې تر غوږ شوه او له هغه ځايه راووتم.
موږک غلی شو.
ومې ويل:
ـ ته له کيسه راته ووايه.
موږک چيغه کړه !
ـ مه !

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو دم یې زوی له لکۍ ور کش کړ.
ور ومې کتل، د زوی تېره نوکان یې لا په پلاستیک کې بند و.
د مورېک مور خپل زوی ته پاتې ډوډۍ ونیوله، زوی یې پر وچه ډوډۍ خپل تېره غاښونه ټینګ کړل،
خو لا یې هم ګردې ورې سترګې له غنمو نه اړولې.
د مورېک مور وویل:
_تر ماخوستنه دلته وم، د لوښو کړپا مې واورېده، ورغلم، په سرای کې لاټین بل و، زانې ناولي لوښي پرېمینځل. د جارو تر شا پټ شوم، زانې ته مې وکتل، په سرو سترګو کې یې د لاټین رڼا ښکارېدله.
وروسته یې ډک تشت پرېولي لوښي د اور خونې ته یوړل، پسې ورغلم، زانې د ټکري پیڅکي ته ور لوېدلي غوټه خلاصوله. زړه مې خولې ته راغی، دې د موږکانو د زهرو پلاستیکي خلطه پر غولي کېښوده. کیناسته، دغنمو رنګ شویو دانو ته یې وکتل، یودم یې چیغه کړه.
زانې تر ډېرو ژړل، وروسته سلګیو واخیسته، پورته یې وکتل او لاسونه یې لپه کړل
ما یې غږ نه اورېده، خو د نجلۍ شونډې خوځېدلې.
د هغې سترګو ته مې وکتل، رانجه یې اوښکو وهلي و.
بیا یې پلاستیکي خلطه ور واخیسته، ورغوی یې د غنمو له دانو ډک کړ. خولې ته یې ور ووړ، ناڅاپه کړپ شو، ژر یې ډک غروی (ورغوی) بېرته په پلاستیکي خلطه کې تش کړ، د باندې ووته.
ورغلم، پاکټ مې تر ژۍ ونیو او غار ته مې راکش کړ..
له چوترې نرۍ غږ راغی، مور یې زانې ته په غوسه وه چې په لوړه وید پدل ښه نه دي.
د زوی زګېروی مې واورېد، په خوب کې یې د پزې وړه، سره ځوکه یوې بلې خواته کوله، پوه شوم چې د غنمو بوی پرې لګېدلی و.
یو دم پیالې وکړنګېدې، ورغلم، زانه په زهرو پسې ګرځېده، د پلاستیکي فرش څنډې یې واړولې، پریمینځلي لوښي یې سره تیت کړل، تاخچه یې وکته، یو دم یې کوکه کړه، د مرچو او مالګې ډبلې یې لاندې راوغورځول، کونج ته غلې کېناسته.
بس، همدومره.
جُوجُو غلی شو، لیرې د بایسکل زنګ وکړنګېد. جُوجُو د کچالو د بوټي تر پاڼو ور وکتل، په نرۍ لاره کې ډنګر سړی ولاړ و.
سړي په لوړ غږ وویل:
_نیکه دې په کور کې دی؟

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب ورغږ کړل:

ـ هو ! خيريت و؟

ـ د حاجي ستار د لور جنازې ته يې غوښتی.

ـ کوم ستار؟

سړي پر بايسکل پښه واړوله. په تګ کې يې وويل:

ـ د ړنګ کاريز د کلي.

تواب ودرېد ، چيغه يې کړه !

ـ کومه يوه؟

د سړي غږ د بايسکل د ټيم له ټکا سره ګډ شو:

ـ هغه چې پرون يې په بدو کې ورکړه.

جُوجُو وويل:

ـ اه !

ورک شو.

* * *

ماسختن تواب د نيکه پر لاسونو اوبه ور اچولې چې بدنۍ کړه شوه.

نيکه چيغه کړه:

ـ ړوند يې، درۍ دې لنده کړه.

تواب غلی و. تره ته يې وکتل، سترګې يې له غوسې ډکې وې. تواب د نورو پر لاسونو هم اوبه ور واچولې، تر چوترې ښکته شو ، چلمچي يې تش کړ ، اوږه يې درنه شوه.

تواب په غوسه وويل:

ـ بدنۍ د ناستي ځای نه و.

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

ـ بيره لرم، بايد خبرې وکړو.

تواب وويل:

ـ ټول ناست دي، کوټې ته نه شم تلای.

له چوترې يې د پلار له غوسې ډک غږ راغی:

ـ له ځان سره مه بونګېږه ! سمه خبره وکه !

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وارخطا شو:

ـڅه ! څه مې نه دې ويلي.

چوترې ته ور وخوت، غلی کېناست.

نيکه چيغه کړه !

ـبلا ! وه بلا ! د لمانځه ناوخته شو.

له دالانه بنځينه وارخطا غږ راغی:

ـچای دم دی، يوازې پيالې مينځم.

چو په چوپتيا شوه، د تناره له خونې د پيالو کړنګا راتله.

نيکه په غوسه وويل:

ـکم عقله نجلۍ ! ځان يې زندی (غرغره) کړ، نه د دې دنيا شوه نه د هغې.

د تواب غوږ وتخنېد، جُوجُو وويل:

ـورته ووايه چې دا دنيا خو تاسو ور خرابه کړه.

تواب په غوسه وويل:

ـچوپ !

د تواب پلار يو دم چيغه کړه !

ـخره !

سرې چيلکې ته لاس ور وغځاوه، تواب ټيټ شو، چيلکه پر يوه کوچني هلک ولګېده. هلک په چيغو د اور خونې ته منډه واخيسته.

د تواب پلار لاس ور وغځاوه، تواب يې له نبۍ پښې کش کړ، تواب غبرګې ځنګلې خپل مخ ته ونيولې، درنه څپېړه يې غوږ ته سيخه شوه.

نيکه چيغه کړه !

ـمه ! هلک دی.

د اور له خونې وارخطا ښځې راووتې.

د تواب پلار شاته شو.

تواب په ژړغوني غږ وويل:

ـپه کوران که مې نيکه ته ويلي وي.

تره يې چيغه کړه !

ـمخ دې تور، ټولو واورېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب منډه واخيسته، کوټې ته لاړ، په تياره کې غلی کېناست.
د جُوجُو خواشينی غږ يې واورېد:
ــ وبښه !
تواب وسونګېد.
جُوجُو وويل:
ــ مه ژاړه، هسې هم خفه يم.
تواب چيغه کړه !
ــ دا وخت نو د پوښتنې و ؟
جوجُو وويل:
ــ نن شپه ځم.
تواب نيغ کېناست:
ــ ولې؟
ــ تحقيق مې خلاص شو.
ــ بيا به دې ووينم؟
ــ نه شم راتلای، دلته د خوشالۍ خبره نشته، تر دې ځايه د غږ ماشين هم نه دی. خو تا زحمت راسره وايست. مننه.
جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب له وچو پاڼو د انګورو څو ژېړې داني ور ټولې کړې، خولې ته يې واچولې، د پولې پر سر غلی کېناست. شاوخوا يې وکتل، په تاکونو پورې لا يوه، نيمه وچه پاڼه باد وهله.

تواب چيغه کړه !

ـاررې ! ! !

پسونه د باغ دروازې ته ورروان ول.

تواب له ځمکی يوه لويه لوټه ورپورته کړه، لوټه د دروازې په زنګ وهلې اهن چادر ولګېده،

پسونه بېرته راوګرځېدل. تواب کېناست، سر يې وځړېد ، له ځمکې يې يو خلی ور پورته کړ، پر خاورو يې څو ليکې و ايستې.

ځنګ ته يې وکتل، يو دم يې چيغه کړه، تر پولې يې ټوپ واچاوه، ودرېد. ورمېږ يې کوږ کړ، جُوجُو ځړېدلی سر ناست و.

تواب وويل:

ـله ما خو دې زړه وايست.

جُوجُو غلی و.

تواب وويل:

ـڅه وخت راغلې؟

جُوجُو سر پورته کړ:

ـنه اورم !

ـڅه وخت راغلی؟

جُوجُو په لوړ غږ وويل:

ـغوږونه مې درانه دي، ستاسو په حساب درې ساعته د غږ په ماشين کې وم.

تواب د جُوجُو تر څنګ کېناست. هغه ته يې وکتل، په شنه سترګه کې يې پخوانۍ ځلا نه وه پاتې.

جُوجُو وويل:

ـد ځمکې د کرې له څنګه تېرېدم، را په ياد شوې.

تواب په حيرانۍ ورته کتل:

جُوجُو وويل:

ـکورته مو ورغلم، نيکه دې په کمپله کې ځان پټ کړی و، ټوخل يې. بيا مې د اور کوټه درپسي وغوښته، خو هلته هم نه وې، له غوا مې پوښتنه وکړه، ويل يې چې باغ ته يې پسونه بېولي دي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو غلی شو، په نبي اوږده غوږ کې یې ګوته ننه ایسته، لاس ته یې تکان ورکړ، ویې ویل:
ـ په دریو، څلورو میاشتو کې لوی بدلون راغلی دی، هغه ولاړ فصلونه، شنې پاڼې، رنګارنګ مرغان، هېڅ هم نشته، هره خوا سپېره ده.
تواب وویل:
ـ منی دی.
جُوجُو غوږ ور نږدې کړ.
تواب چیغه کړه!
ـ منی دی.
جُوجُو یو دم شاته شو، ویې ویل:
ـ دومره هم نه.
غلی کېناست. ویې ویل:
ـ جزا یې راکړه.
تواب په حیرانۍ ور وکتل:
ـ ولې؟
ـ نه یې منله، ویل یې چې دا هر څه دروغ دي.
تواب وویل:
ـ څه؟
ـ تحقیق یادوم، د منلو وړ نه ورته ښکارېده.
تواب په حیرانۍ ورته کتل:
جُوجُو وویل:
ـ تحقیق مې معلم ته ور وسپاره، خوشاله وم، د ښو نومرو تمه مې درلوده، خو په سبا یې د مکتب ادارې ته ور وغوښتم. د مکتب مدیر او معلمین په غوسه ښکارېدل. ټول په یوه خوله وو چې تحقیق دروغ دی. حیران شوم، د وضاحت غوښتنه مې وکړه. د ستورو پېژندنې معلم ولاړ شو، ویې ویل:
ـ مدیر صاحب! زه تېر کال ځمکې ته تللی وم، ډېرې برخې مې ولیدې، او سیدونکو یې سم ژوند درلود، په مینه یو ځای اوسېدل، له یو بل سره یې همکاري کوله، خپل وطنونه ورباندې ګران وو، غلا، نورو ته په سپکه کتل، ظلم او وحشت یې بد یاداوه. ما په ځمکه کې داسې څه ونه لیدل، لکه جُوجُو چې لیکلي دي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو غلی شو، سريې وځړېد، ويې ويل:
ـد ځمکې په کره کې مې د افغانستان نخشه ور وښوده، خو يوه هم باور نه کاوه.
د اخلاقو استاد له مدير نه د پوپو د راوستلو اجازه وغوښته. پوپو تر ما يو صنف مخکې دی، په درس کې مثال نه لري، درې پرله پسې صنفه يې د فکر پانه جايزه وړې.
پوپو راغی او په احترام ودرېد.
د اخلاقو استاد، مدير ته وکتل:
ـپوپو تېر کال ځمکې ته تللی و. په تحقيق کې يې مختلف هېوادونه ياد کړي دي، که مو اجازه وي، نو زه به له پوپو څخه څو پوښتنې وکړم.
د مدير شنه سترګه ورپېده.
د اخلاقو معلم پوپو ته مخ ور واړاوه:
ـد جُوجُو تحقيق مې مطالعه کړ، ليکلي يې دي چې انسانان د نجونو د تعليم مخالف دي.
پوپو وويل:
ـداسې نه ده، زه د بنګله دېش په نوم يوه وطن ته لاړم. يوه کورنۍ مې وليده، له نيستۍ د سړک په لوی پلچک کې اوسېدل. خو په نجونو او هلکانو يې درس وايه، په تحقيق کې مې هم ليکلي دي، په همدې کور کې څلور ماشومان اوسېدل، درې يې نجونې وې، مور به يې هر سهار وېښته ور چوټي کړل او د مکتب جامې به يې ور واغوستې. زه په ځمکه کې تر سلو ډېرو هېوادونو ته تللی يم، په خوار او شتمن، کافر او مسلمان کې مې داسې څوک ونه ليدل چې د نجونو له مکتب سره مخالف وي.
د اخلاقو معلم وويل:
ـجُوجُو ليکلي چې دې خلکو مينه نه پېژندله، تل يې د يوبل پښې وهلې، کرکه،دروغ او غلا پکې حاکمه ده.
پوپو يو دم وخندل، غلی شو، بښنه يې وغوښته، ويې ويل:
ـدا نو د منلو وړ نه ده. زه په ډېرو ځايونو وګرځېدم، خو په انسانانو کې مې کرکه ونه ليده. دوی له يو بل سره په مينه ژوند کوي، يو وخت يوه افريقايي هېواد ته لاړم، په روغتون کې مې يوه تورپوستې ښځه ولېده، نه پوهېدم چې څه ورباندې شوي وو، خو د بدن ټولې غوښې يې شړېدلې وې. هر څه يې په بستره کې ول. ما په خپله وليدل، يوې سپين پوستې نرسې يې ځای ور پاکاوه، وروسته يې تشناب ته يووړه او په خپلو لاسونو يې پرېمينځله. نرسه موسکه وه، په تندي کې يې ان يوه نرۍ ګونځه هم نه ښکارېدله.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې شوه د دروغو خبره. دروغ خو په هر دين کې ناروا دي، انسان مړ که، خو دروغ به ونه وايي.
د اخلاقو معلم وويل:
ـ د جُوجُو په تحقيق کې مې ولوستل چې انسان پوچې خبرې کوي.
پوپو وخندل:
ـ نه يې منم، ما د ډېرو خلکو خبرې واورېدې. غټه غوسه يې د (وبخښی) ټکی دی.
د اخلاقو استاد بله پوښتنه وکړه !
ـ د قسمونو په اړه يې څه وايې؟
ـ قسم خپل شخصيت ته تاوان کښي، انسان په دې باور دی چې رښتيا خبره قسم نه لري.
استاد وپوښتل:
ـ جُوجُو وايي چې د ځمکې خلک په خپل سر يو بل وژني؟
ـ نه، هر هېواد خپل قوانين لري، دوی محکمه ورته وايي، د قاضي په نوم يو څوک پرېکړه کوي، خو پرېکړه يې هم هوا يي نه ده، تحقيق کوي، شاهدان غوښتل کېږي او که يو څوک مجرم وپېژندل شي، د هغه جرم ته په کتلو سره سزا ورکوي. ما په ډېرو ملکونو کې تحقيق وکړ، خوار او غريب ، ټول خپلو قوانينو ته احترام لري.
يوه ورځ مې يو ځای د انسانانو ګڼه ګوڼه وليده، ورغلم، يوه وړه نجلۍ د موټر تر ټاير لاندې وه. مور يې بدې ورځې کولې، ژړل يې. خو موټروان ته يې څه نه ويل. امبولانس راغی، د نجلۍ مړی يې يووړ. د پوليسو موټر ودرېد ، موټروان په خپله ور روان شو.
د اخلاقو استاد وويل:
ـ د ځمکې خلک له حيواناتو سره څنګه رويه کوي؟
ـ اه ! پوښتنه يې مه کوه. هېڅوک حق نه لري چې کوم حيوان ته ضرر ور ورسوي، ښکار بند دی. ان په ډېرو سيمو کې يې د حيواناتو د اوسېدو له ځايه جالۍ راګرځولې دي. انسانان وېره لري چې موتر يې ونه وهي. دوی له حيواناتو سره مينه لري، خوراک ورکوي او ډاکټران يې ورته ټاکلي دي. دوی په حيواناتو وياړي او له ډېرو ليرو سيمو څخه نور خلک د ليدو له پاره ورځي. ما په خپله ځيني افريقايي هېوادونه وليدل، ډېر عايد يې له همدې برخې پوره کېږي.
د اخلاقو معلم وويل:
ـ خو د جُوجُو تحقيق هغه څه نه دی چې ته يې وايې؟
پوپو ما ته وکتل.
د اخلاقو معلم وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـيوه وروستۍ پوښتنه. جُوجُو ادعا لري چې انسان خپل پل، سړک، مکتب، د برق پايې... له مينځه وړي ! انسانان په وطن پالنه کې څنګه دي؟
د پوپو سترګه وځلېده:
ـزه به يوه کيسه درته وکړم. په يوه وطن کې مې يو ماشوم وليد ، خپل بيرغ ورسره و. منډې يې وهلې، يو دم يې پښه بنده شوه، ولوېد. بېرته په پښو ودرېد ، زنګون يې وينې و ، خو ده په خارو سپېره شوی بيرغ ښکلا وه.
هر انسان له خپل هېواد سره مينه لري، دوی ته هر څه خپل وطن دی. هڅه کوي چې پاک يې وساتي، ښکلی يې کړي او په ابادۍ کې يې برخه واخلي. ما په ځمکه کې داسې وطنونه وليدل چې پلونه، سړکونه او تعميرونه يې د ښيښو په څېر ځلېدل. په دوی کې هغه څوک د احترام وړ دی چې خپل وطن ته ګټور وي.
پوپو غلی شو، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
ـنه پوهېږم ! ما خو په ځمکه کې يوازې وطن دوستي وليده. جُوجُو شايد کوم بل ستوري ته تللی وي.
د اخلاقو معلم وويل:
ـتلی شي.
پوپو له ادارې ووت.
مدير د فکر د پاڼې يوه وړه ټوټه خولې ته واچوله. يوه شېبه غلی و ، وروسته يې سر پورته کړ، په غوسه يې وويل:
ـجُوجُو په دې ستوري کې لومړنۍ کس دی چې دروغ وايي، ځکه نو بايد سخته جزا ووينې. دی تر ټولو د ډېر وخت له پاره د غړې په ماشين کې واچوئ. له مکتبه هم اخراج دی.
ناڅاپه عکسونه را په ياد شول، ښه ثبوت و ، د خپل تحقيق د سپينولو له پاره مې اجازه وغوښته، سفينې ته لاړم او له هغه ځايه مې د مکتب ادارې ته برقي عکسونه ورولېږل.
خوشاله وم، ځان مې د سترګو په رپ کې ورورساوه، مدير او نورو استادانو دېوال ته کتل.
د تاريخ استاد پر دېوال لاس تېر کړ، خړه کلا راغله. ويې ويل:
ـدا عکس دې له کومه کړ؟
په خوشالۍ مې وويل:
ـد تحقيق په وخت کې مې واخيست.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد د یوې ماشومې عکس راووست چې په خاورو کې ناسته وه، ببر ویښته یې درلودل او په غاړه یې څو زېړ پیاز راځړېدل.
استاد وویل:
_دا؟
ځواب مې ورکړ:
_د تحقیق په وخت کې مې واخیست.
استاد یوه بل عکس ته اشاره وکړه. په عکس کې زاړه او واړه راټول وو، دوه سپي یې سره جنګول، د سپیو خولې او غاړې په وینو کې سرې وې.
ومې ویل:
_د تحقیق په وخت کې مې واخیست.
بل عکس راغی، کوچني کوچې هلک پرتوګ نه درلود، مچان پرې بوڼېدل.
استاد څو نور عکسونه هم واړول، په یوه کې د دوو ماشومانو په وچه ډوډۍ جنګ و، شاته یې ښځو خوشایي تېل، په بل کې د کلي نایي په خاورو کې د ناست بوډا پر پښه داغونه ایښودل، بل...
مدیر وویل:
_بس دی، پوښتنه دې وکړه!
د تاریخ استاد خپل غټ غوږ وګراوه، شنه سترګه یې وځلېده، ورو یې وویل:
_ټول دروغ دي.
په خبره کې یې ورولوېدم.
_تاسو ولې دومره بې باوره یاست؟
مدیر چیغه کړه!
_ادب.
غلی شوم.
د تاریخ معلم له مدیر نه اجازه وغوښته، ماته یې وکتل، ورو یې ویل:
_زه د انسانانو په حساب درې سوه کاله مخکې ځمکې ته تللی وم، هغه وطن ته لاړم چې ته یې اوس د تګ ادعا لرې. هماغه وخت لا دې خلکو د ختو په کورونو کې ژوند کاوه، در په دره، وږې او بې تعلیمه ول، ژوند یې په سختنه تېربده، هېڅ سهولت یې نه درلود. هغه وخت یې هم اور په خوشایو بلاوه، امکان نه لري چې په درېو سوو کلونو کې دې څوک بدل نه شي.
د تاریخ معلم غلی شو، شنه سترګه یې وځلېده، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ رښتیا ووایه، د درې سوو کلونو مخکې عکسونه دې له کومه کړل؟
دا خبره نو د زغملو نه وه. پر دېوال مې لاس تېر کړ، ستا د نیکه عکس مې ورته راووست چې له ټیوټا موټر سره ولاړ و. د تاریخ استاد ته مې وویل:
ـ اوس نو مه وایه چې درې سوه کاله مخکې، موټر هم ول.
د تاریخ استاد عکس ته وکتل، په زوره یې وخندل:
ـ کوټ، کوټ کوټ... د عکس په جوړولو کې جوړه نه لري.
یو دم یې پر عکس لاس کېښود، جدي څېره یې ونیوله، په زوره یې وویل:
ـ مدیر صاحب ! د عکس تر شا ډېران او رنګ دېوالونه دي. خاورې، خړ کورونه، په خاورو کې بې پرتوګه ناست خیرن ډنګر ماشومان، سپېره مخونه، پر دېوال سرېښ ګرد ګرد خوشایي... ټول هغه څه دي چې ما درې سوه کاله مخکې لیدلي وو، دا یې بله ګناه. جُوجُو د موټر عکس په درې سوه کاله مخکې عکس کې ګډ کړی دی.
مدیر ولاړ شو:
ـ پرېکړه هماغه ده. له مکتبه اخراج او د غرې په ماشین کې اچول.
چیغه مې کړه !
ـ نه یې منم !
د ستورې پیژندنې استاد په پښو ودرېد، شنه سترګه یې را واړوله، ورو یې وویل:
ـ اقرار وکړه ! له دروغو څه نه جوړېږي.
ومې ویل:
ـ خو تحقیق او عکسونه دواړه رښتیا دي.
د ستورو پېژندنې استاد پر دېوال لاس تېر کړ. عکس راغی. پاک او ښکلي ښارو، د لمر رڼا د هسکو تعمیرونو ښیښې ځلولې، تر شنو ونو لاندې پر تور پاک سړک منظم پرېولي موټر روان ول.
استاد وویل:
ـ دا عکس مې څه موده مخکې د ځمکې له یوې برخې واخیست.
بل عکس یې راووست. شنې ونې وې، د سرو او ژېړو ګلانو په مېنځ کې څو خوشاله ماشومانو ټال خوړ، له رنګه او جامو پاک او تازه ښکارېدل.
بل عکس راغی. له تورو حجابونو د پېغلو سپین، تازه مخونه راوتلي ول، پر سرو شونډو یې موسکا پرته وه، مکتب ته تلې.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور عکسونه هم بدل شول، په هوا کې د رېل پټلۍ او تور سړکونه، د طيارو او کمپيوټرو د جوړولو کارخانې، په نس ماړه خلک، شنه او پرېوللي ځنګلونه، د خلکو په مينځ کې کرارې هوسۍ... ټول هغه څه و چې زما له عکسونو سره يې فرق درلود.

ومې ويل:

_تا يوازې اباد ملکونه را اخيستي دي.

استاد وخندل:

_اه ګرانه ! د خوارو انسانانو عکسونه هم راسره شته، خو هغه هم ستا د تحقيق خلاف دي.

استاد خپل لاس پر دېوال تېر کړ، عکس راغی، يوې زړې ښځې يوه ببر سري ليوني ته په کاشوغه کې خواړه ورکول.

استاد وويل:

_دا خلک مې په يوه اسيايي غريب هېواد کې پيدا کړل، خو بيا هم ستا د تحقيق تر انسانانو ښه دي، خوار به وي، خو په ليوني پورې پلاستيکي خلطې نه تړي.

يو بل عکس يې راووست:

استاد وويل:

_دلته يو خوار ړوند بوډا ښکاري، تر سړکه نه شوای تېرېدای، تر څنګ ولاړ سړی يې ميليونر دی، د کيمياوي سرې کارخانه لري، له خپل موټره ځکه را ښکته شوی چې بوډا تر سړک واړوي.

بل عکس راغی:

_دلته ګنه ګونه ده، په سلګونو بېوزله خلک د خپل ښار د پاکولو له پاره راوتلي دي. وطن ورباندې ګران دی.

مدير چيغه کړه !

_بس دی ! نورو دلايلو ته ضرورت نه ليدل کېږي، معلومه شوه چې د ځمکې په ټوله کره کې دومره ساده خلک نشته لکه جُوجُو چې په تحقيق کې ليکلي دي.

استاد پر دېوال لاس تېر کړ، عکسونه ورک شول، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

_په خوارو او غريبو، دواړو کې مې نيمايي عکسونه په مسلمانو هېوادونو کې اخيستي وو.

جُوجُو غلی شو. تو اب ته يې وکتل ويې ويل:

_د غرېد ماشين جزا مې تېره کړه، خو له مکتبه پاتې کېدل راته سخته وه، پلار مې ورغی، مدير ته يې خواست وکړ چې زوی ته مې يو بل چانس هم ورکړه. جلسه کېناسته، ويې منله، او س يې له سره په تحقيق پسې رالېږلی يم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـ دلته تحقيق کوې؟

جُوجُو وخندل:

ـ اه ګرانه! بيا مې مه شرموه.

ورک شو.

پای

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر برېښنايي كتابتون

قدرمنو لوستونكو !

تاسو كولائ سئ د لراوبر ويبپاڼې په برېښنايي كتابتون كي زيات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفريحي وخت كي مطالعه كړئ .

د لراوبر انلاين كتابتون ستاسو لپاره د لانديني موضوعګانو اړوند آثار پر ليكه كوي :

- **اسلام او مذهب**
- **ساينس او تخنيک**
- **سپورټ او روغتيا**
- **تاريخ او سياست**
- **هنر او ادبيات**
- **دماشومانو لپاره**
- **بېلابېل آثار**

www.Larawbar.net/library

WWW.LARAWBAR.COM

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library